

Βιβλ. Γεν. Καν. Βαλ. 88
200. βιβλ. 166

10506
Pelt 292

Η
ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ Ο ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΕΝΗΣ

ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΥΛΑΣΣΩΝ & ΚΑΡΙΑΣ

ΝΥΝ ΔΕ ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ

ΕΝ ΝΕΑΙ ΚΟΚΚΙΝΙΑΙ

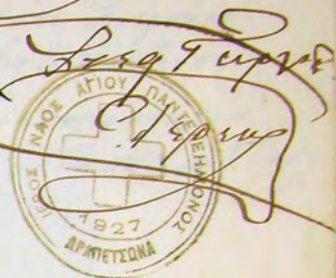
— 1939 —

Γεωργίου Λυριδου

ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΟΙ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ Ο ΒΙΟΣ

ΤΗΣ ΟCΙΑC

ΜΗΤΡΟC ΗΜΩΝ ΞΕΝΗΣ

ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩC ΜΥΛΑCΣΩΝ & ΚΑΡΙΑC

ΝΥΝ ΔΕ ΝΕΑC ΚΟΚΚΙΝΙΑC

ΕΝ ΝΕΑΙ ΚΟΚΚΙΝΙΑΙ

— 1939 —

at 75 n gajada 98 baras kina 3 sine 78. m.

Упродѣлюва Корпоруцѣиъ иъ Сѣиъ

Σύρον πρὸς αὐτὸν τὸν Ἀριστομέναν Λαλαίκο

Arupia. 7: 14.40 Juv. ag. 1st 2nd Nov^a 3409

Εὐχὰς διὰ τοῦ χαριζόμενου
πρὸς ἡμᾶς

Η ΜΗΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΟΥΙΑ ΖΕΝΗ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΒΕΒΑΙΩΤΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἀριθ. πρωτ. 3806

» διεκπ. 2115

ΙΩΑΚΕΙΜΙ ἑλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπό-
λεως Ν. Ρώμης καὶ Οἰκουμενικός Πατριάρχης.

Διὰ τοῦ ἡμετέρου τοῦδε πατριαρχικοῦ βεβαιωτικοῦ Γράμ-
ματος δῆλον ποιούμεθα ὅτι ἡ ἐν Μυλάσσοις τῆς ἐπαρχίας
Ἡλιουπόλεως εὐσεβῆς καὶ ὀρθόδοξος Κοινότης θείου ζήλου
ἐμφορουμένη καὶ ὑπ' ἄκρας εὐλαβείας κινουμένη πρὸς τὴν
Ἱερὰν μνήμην τῆς Ὁσίας Ξένης πολιούχου τῆς πόλεως ταύ-
της, ῥήτησατο διὰ τῆς ἀπὸ 5 Νοεμβρίου 1905 ἀναφορᾶς αὐτῆς
πρὸς ἡμᾶς ἵνα, ἐγκρίσει καὶ ἐπινεύσει τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας
τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Μητρο-
πολιτικῷ Ναῷ Σηλυβρίας ἀποτεθησαυρισμένων λειψάνων τῆς
Ὁσίας Ξένης, μέρος λαμβανόμενον δωρηθῇ τῇ διαληφθείσῃ
Κοινότητι καὶ κατατεθῇ εἰς προσκύνησιν καὶ εἰς ἀγιασμόν τῶν
εὐσεβῶν κατοίκων Μυλάσσων ἐν τῷ αὐτόθι Ἱερῷ Ναῷ· ὅτι
τῆς εὐλαβοῦς ταύτης αἰτήσεως ἐγκριθείσης ὑπὸ τῆς περὶ ἡμᾶς
Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπὸ δὲ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Σηλυ-
βρίας κυρ. Διονυσίου, ὡς κανονικοῦ κυριάρχου τῆς ἐπαρχίας
ταύτης καὶ κοινοτικῶν Σωματείων, ἦτοι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
Ἐπιτρόπων, Σχολικῶν Ἐφόρων, Δημογερόντων καὶ προκρίτων
τῆς Κοινότητος προθύμως ἀποδεκτῆς γενομένης ἡμετέρᾳ προ-
τροπῇ καὶ συστάσει· ὅτι τριμελὴς ἐπιτροπὴ τῆς Ὀρθοδόξου Κοι-
νότητος Μυλάσσων, Συνοδικῇ ἀποφάσει διορισθεῖσα καὶ συγ-

κειμένη ἐκ τοῦ Ὁσιωτάτου κυρ. Φιλαρέτου, πρωτοσυγκέλλου, τοῦ ἐντιμωτάτου κ. Χρήστου Χατζῆ Ἀθανασίου, καὶ τοῦ ἐλλογίμου κ. Ἰωάννου Κουκούλη, διευθυντοῦ τῆς αὐτόθι Σχολῆς, ἐλθοῦσα εἰς Βασιλεύουσαν μετὰ συστατικοῦ Γράμμα-τος τοῦ Ἱεροτάτου Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως κυρ. Ταρσί-ου ὑπὸ χρονολογίαν 23 Νοεμβρίου 1905, καὶ ἐντεῦθεν μεταβὰ-σα εἰς Σηλυβρίαν παρέλαβε τὸ εἰς αὐτὴν παραδοθὲν μέρος τῶν Ἱερῶν λειψάνων τῆς Ὁσίας Ξένης, εἴτα δὲ αὖθις ἐνταῦ-θα παραγενομένης καὶ ἐμφανισθεῖσα ἐνώπιον τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου συνεδριάζουσας ἐπέδειξε τὴν ληφθεῖσαν ταύτην Ἱεράν δωρεάν καταθεῖσα ἅμα πρὸς φύλαξιν ἐν τοῖς ἀρχείοις τῶν Πατριαρχείων ἀντίγραφον ἐπικεκρῶμενον τοῦ κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ τμήματος τούτου τῶν Ἱερῶν λειψάνων συνταχθέντος καὶ ὑπογραφέντος ἐν Σηλυβρίᾳ πρα-κτικοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 7 Δεκεμβρίου 1905 καὶ ἀριθ. πρω-τοκόλλου 7818 (1905) φέροντος τὰς ὑπογραφὰς τοῦ Ἀρχιερα-τικοῦ ἐπιτρόπου Ὁσιωτάτου πρωτοσυγκέλλου κυρ. Διονυσίου, τῶν μελῶν τῶν τριῶν διαληφθέντων Σωματείων τῆς Κοινότη-τος Σηλυβρίας, τῶν παρευρεθέντων προκρίτων τῆς κοινότητος καὶ τῶν τριῶν ἀπεσταλμένων τῆς κοινότητος Μελάσσων. Ὅτι μετὰ τοῦτο ἡ ἐκ Μυλάσσων Ἐπιτροπὴ ἐφοδιασθεῖσα ταῖς πα-τρικαῖς ἡμῶν εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις, ἀπῆλθεν ἐπανακάμπουσα εἰς τὴν χώραν αὐτῆς καὶ φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸ ἐν λόγῳ Ἱερὸν Κειμήλιον. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐξεδόθη τὸ παρὸν Ἡμέτερον Πα-τριαρχικὸν Γράμμα διαπιστοῦν τὴν γενομένην πράξιν τῆς πα-ραδόσεως καὶ τὴν γνησιότητα τοῦ εἰς τὴν Κοινότητα Μυλάσ-σων δωρηθέντος τμήματος ὅσπου ὡς ληφθέντος πράγματι ἐκ τοῦ ἐν Σηλυβρίᾳ φυλαττομένου Ἱεροῦ λειψάνου τῆς Ὁσίας Ξένης.

Ἐπαίνου δὲ τοῦ προσήκοντος ἀξιοῦντες τοὺς τὴν Κοι-νότητα Μυλάσσων συγκροτοῦντας χριστιανοὺς ἐπὶ τῇ εὐσε-βεῖᾳ αὐτῶν καὶ τῇ εὐλαβείᾳ, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς τὴν πολι-οῦχον αὐτῶν Ὁσίαν, ἣν καὶ ἡ Ἐκκλησία γεραίρει κατατάξασα

ἐν τοῖς ἑορταζομένοις Ἀγίοις, τοῖς τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Πίστιν εἴτε διὰ μαρτυρίου εἴτε δι' ἔργων ἀρετῆς στηρίξασι καὶ λαμ-πρίνᾳσι δῆλον προσέτι ποιούμεθα, ὅτι Συνοδικῇ ἐγκρίσει καὶ ἀποφάσει, ἐπιτρέπεται Ἱεροπρεπῆς περιαγωγή τοῦ ἱεροῦ λειψά-νου τῆς Ὁσίας Ξένης ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις Κοινότησι καὶ ἐν τοῖς οἴκοις τῶν ἰδιωτῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσει αὐτῶν, πρὸς τέλεσιν ἀγιασμῶν εἴτε λιτανειῶν, ἀείποτε μέντοι τῇ ἀδείᾳ τῶν ἀρμο-δίων Ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν.

Ἐν Μηνὶ Ἰουνίῳ ἔτει σωτηρίῳ 1906

Ἐπινεμήσεως Δ!

(Ὑπογραφή) Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως

ΙΩΑΚΕΙΜ Ἀποφαίνεται

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κρίμασι θείοις ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Μ. Ἀσίας μετεφητεύετο τῷ 1922 ἐκεῖθεν εἰς τὸ πατριον ἔδαφος τῆς Ἑλλαδικῆς γῆς ἵνα καὶ ἐντεῦθεν ἀνθήσῃ καὶ καρποφορήσῃ διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀνθρωπότητα. Σὺν αὐτῷ δὲ καὶ οἱ Θεοὶ θησαυροὶ τῆς πίστεως τῶν πατέρων αὐτοῦ.

Ὁ μνημονευθεὶς ἐν τῷ σεπτῷ Πατριαρχικῷ γράμματι Πανος. Ἀρχιμανδρίτης Φιλάρετος, γέρων ἤδη, εἰς οὐδὲν λογισάμενος πάντα τὰ λοιπὰ περὶ αὐτὸν ἀγαθὰ καὶ πρὸ τῶν πόνων καὶ τῶν μόχθων καὶ τῶν φόβων μηδὲν δειλιάσας παρέλαβεν, ὡς τότε καὶ νῦν, ὡς ἄλλος Αἰνείας, τὰ ἅγια λείψανα τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ξένης μετ' ἀκλονήτου ἀποφάσεως, δημιουργήμα ἀκραδάντου πίστεως καὶ ἀγάπης, ἥ νά φέρῃ αὐτὰ ὡς εὐλογίαν καὶ μαρτυρίαν εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα ἣν ἀνασυναπολεσθῇ μετ' αὐτῶν.

Ἄλλ' «Εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν τις καθ' ἡμῶν;» Καὶ ὁ γέρων πατὴρ Φιλάρετος ἔφθανε μίαν θλιβεράν καὶ ἐνταύτῳ χαρμῶσυνον ἡμέραν εἰς τὰς Ἀθήνας φέρων ἐν ἀγκάλαις τὸν ἀτίμητον θησαυρόν. Ἡ Ἐκκλησία ἐπήνεσε τὴν εὐσεβόφρονα καὶ γενναιόφρονα πρᾶξιν. Ὁ λαὸς ἐτίμησε καὶ ἐσεβάσθη τὸν γέροντα Ἀρχιμανδρίτην. Ὁ δὲ δημιουργὸς παντὸς καλοῦ καὶ ωραίου καὶ σχεδὸν εἰπεῖν συμπάσης τῆς προσφυγικῆς μητροπόλεως, τῆς Ν. Κοκκινιάς δηλονότι, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος τότε Σεβαστείας καὶ νῦν Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ.κ. Γερβάσιος ἐν συγκινήσει πολλῇ, καὶ δραστηριότητι μεγάλῃ ἀνέλαβε τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὁσίας Ξένης Ἱεροῦ Ναοῦ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ καὶ κατετέθησαν τὰ ἅγια λείψανα τῆς Ὁσίας εἰς ἑσαεὶ ἁγιασμὸν καὶ προστασίαν τῶν πιστῶν.

Εἴησαν, λοιπόν, εὐλογητὰ καὶ μακάρια τὰ ὀνόματα τοῦ Σεβασμιωτάτου κ.κ. Γερβασίου καὶ Πανος. κ. Φιλάρετου, ἡ δὲ δόξα καὶ μνήμη αὐτῶν ἀγήρως καὶ ἄληστος, ὡς γενομένων ἡμῖν τε καὶ τοῖς ἐξ ἡμῶν εὐεργέται καὶ συνεργοὶ ψυχικῆς σωτηρίας καὶ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

[Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, μετὰ τὴν Α'. στιχολογίαν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ ἱστώμεν στίχ. η'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον, καὶ ψάλλομεν στιχηρά προσόμοια].

Ἦχος Α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μεταναστεύουσα πρῶην τῇ διαθέσει Σεμνή, καὶ βεβαιούσα ἔργῳ τὸ κριθὲν Σοὶ ἐννοία ἐξηλθες τῆς ματαίας τῶν ἡδονῶν, Μακαρία λειότητος, καὶ ἀρετῶν τῇ τραχείᾳ εὐθυδρομεῖς, ἀναβάσει ξενιτεύσασα. (Δίς).

Ἐν τῷ λιμένι τοῦ θεοῦ προσορμισθεῖσα ἰσθμοῦ, διαπερῆς κυμάτων τῶν τοῦ κόσμου τὸν σάλον· ψυχῆς δὲ Σου τὸ πλοῖον ὅλον, Σεμνή, ἀδιάκλυστον φέρουσα, ἐξ ἡδονῶν τῆς πικρίας τῶν μυστικῶν ἀγωγίμων μένεις ἔμπλεως.

Θεοπρεπεῖ τῇ μιμήσει Σὺ ξενιτεύσασα τοῦ δι' ἡμᾶς ἐξ ἄνω πρὸς ἡμᾶς κατελθόντος, ὑψῶσαι τοὺς πεσόντας, μένεις Σοφῇ, συγγενέσι μὲν ἄγνωστος, ἀλλ' εὐσεβεῖσι γνωστή, ὡς πρὸς τὸν Θεόν, Ξένη, πάντοτε πρεσβεύουσα.

Ἔτερα Δ'.

Ὡς Γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἦχος δ'.

Τὴν ἀμνάδα τιμήσωμεν, τὴν Χριστοῦ καλλιπάρθενον, ἡμῶν τὸ στερέωμα καὶ τὸ στήριγμα, τῆς παρθενίας κειμήλιον, τὴν Ξένην τὴν πάνσοφον, ἀρετῶν ὑπογραμμὸν καὶ θεόπνευστον κήρυκα καὶ συνόμιλον τῶν ἀγγέλων φαιδραῖς χοροστασίαις καὶ τῆς ἄνω βασιλείας ἱερομύστην πανάριστον.

Ἐκ δυσμῶν ἀνατέταλκας ὡς ἀστήρ φαεινότατος καὶ ἡμᾶς αὐγάξεις τοῖς Σοῖς χαρίσμασι, καὶ τὸν ἀρχέκακον δράκοντα δεινῶς ἐτραυμάτισας τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ καὶ τὸν

*) Ἡ μνήμη τῆς ὁσίας Ξένης τελεῖται τῇ 24ῃ Ἰανουαρίου.

στέφανον εἴληφας τῆς ἀσκήσεως καὶ θαυμάτων τὴν χάριν δαψιλεύεις τοῖς νοσοῦσι καὶ πρεσβεῖς πλημμελημάτων συγχώρησιν.

Μυλάσῃς τὸ καύχημα καὶ Καρίας ἀγλαΐσμα, Ρώμης τε βλάστημα Σηλυβρίας δὲ τὸ ἱερότατον κόσμημα, τὴν κόρην τὴν ἁμωμον τὴν παρθένον τοῦ Χριστοῦ, εὐσεβείας ἀήττητον ἀντιλήπτορα, κιβωτόν τε τῶν θείων χαρισμάτων πολιοῦχον καὶ μητέρα Ξένην τὴν θείαν τιμήσωμεν.

Τὴν σωρὸν τῶν λειψάνων Σου τὴν τὰ μύρα πηγάζουσιν, ἀφθαρείας νάματα καὶ προχέουσιν τοῖς εὐσεβῶς προσιοῦσι Σοὶ ἀπείρων ἰάσεων καὶ χαρίτων δαψιλῶς, προσκυνούμεν καὶ σέβομεν εὐφημοῦντές Σε, χαῖρε Μητερ ἡμῶν ὅσια Ξένη ἀθλοφόρων καὶ ὁσίων καὶ τῶν ἀγγέλων ὁμόσκηνε.

Δόξα Ἦχος Β'.

Ταῖς καλλοναῖς τῶν ἀρετῶν ἐλλαμφθεῖσα Πανόλβιε, καὶ τῷ ὕψει τῆς εὐσεβείας περουμένη φερώνυμε εἰς οὐρανίους σκηνάς, κατέλιπες πατρίδα, γεννήτορας, πλοῦτον καὶ δόξαν. Καὶ τῷ θεῷ ἔρωτι τῷ νυμφίῳ Χριστῷ ὅλης ἐκδεδωκυῖα, γεγρόν νυμφίον διέλαθες. Ὅθεν εἰς τὴν ξένην ὡς Ξένη ξενατρόπως ξενιτεύσασα, καὶ τοῖς ἰδρωσὶ τῶν καμάτων ὄφιν τὸν πολυμήχανον δῆσασα, ἄτρωτον σεαυτὴν διεφύλαξας. Διὸ καὶ τὰ Μύλασσα σήμερον φαῖδρύνεται τοὺς Σοὺς ἀγῶνας ὡς γέρα καρποῦμένα καὶ τὴν θήκην τῶν λειψάνων ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον κεκτημένη ἡ πόλις Σου ἀγάλλεται. Πρέσβευε σὺν ταῖς δυοῖ θεοραπαινίσιν καὶ Παύλῳ τῷ θεοσόφῳ καὶ πρύτανι ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες καὶ Παρθένος ἔμεινας. Ἀντὶ στόλου πυρὸς δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἡλῖος. Ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ Σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

(Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρον τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία συντριμμα. Οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς.

Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' Αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν. καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας. καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ Αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον Αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀπλοῦται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ

πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀνακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ἀκούσανε νῦν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικαστοὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἔτων μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὀσίοις Αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς Ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ὕμνος α'.

Δεῦτε πιστοὶ τὴν καλλιπάρθενον καὶ ἄσπιλον. Νύμφην τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ὕμνοις ἐγκωμίων εὐφημήσωμεν· Αὕτη γὰρ τὸν Σταυρὸν Αὐτῆς ἐπ' ὤμων ἄρασα, τὰ ἴδια κατέλιπε. Καὶ ὡς ἔλαφος διψῶσα ἀθανάτου μνηστήρος, κατ' ἔχνος ἠκολούθησε, ξένην ἐννοήσασα. ζῶν ἐν οὐρανοῖς τὴν μένουσαν· καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὕμνος Γ'.

Ἡ Ῥώμη ἐγκαυχᾶται Σοῦ τοῖς σπαργάνοις, Ὀσία Ξένη ἀξιάγαστε· τὰ δὲ Μύλασσα τὸ Σὸν κεκτημένα πανσέβαστον λείψανον ποταμοὺς ἐμπιπλῶνται ἰαμάτων. Διὸ καὶ οἱ πιστοὶ συνελθόντες σήμερον ἐν τῇ μνήμῃ Σοῦ ἐπαξίως γεραίρομεν τῶν σῶν ἀγώνων τὰ ἔπαθλα, δι' ὧν ἐτροπώσω τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν. μοναζουσῶν τὸ κλέος καὶ τῶν παρθένων καύχημα, θεοφόρε Ξένη.

Ὕμνος Δ'.

Τὸ τοῦ νυμφίου Σοῦ Χριστοῦ ἐράσιμον κάλλος ἐπιποθήσασα, Ὀσία Ξένη Σεμνή, ἀνέδραμες ὀπίσω Αὐτοῦ καθάπερ τρυγῶν ὠραιότητι, ἀρνησαμένη πᾶσαν κοσμικὴν ἀπάτην καὶ σαρκικὸν μνηστήρα, ἐν σκληραγωγίᾳ καὶ ἀσκήσει τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα ἀπενέκρωσας. Διὸ καὶ ὁ Χριστὸς ἐν τῇ σεπτῇ Σοῦ κοιμῆσει οὐρανόθεν Σοὶ ἡμείψατο τὸν στέφανον, δι' ἀστέρων φαιδρῶν δεικνύων τοῖς πᾶσι τῶν ἀρετῶν Σοῦ τὴν λαμπρότητα. Δι' ὧν ἐκέκτησο κεχρυσωμένας πτέρυγας, πρὸς οὐρανὸν ἀνιπταμένη, ὡς περιστέρα ἀδιάφθορος πρεσβεύουσα ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Ὕμνος πλ. α'.

Δεῦτε πάντες οἱ γηγενεῖς ἐγκωμίων ἀνθεσι καταστέψωμεν Χριστοῦ ὁσίαν Ξένην τὴν πάντιμον, καὶ οὕτω βοηθώμεν. χαίροις καλλιπάρθενε Κόρη καὶ ἀξιάγαστε, ὅτι κατεπάτησας τοῦ Βελίαρ τὴν δύναμιν, καὶ παρίστασαι δαφνηφόρος εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου Σοῦ, πρεσβεύουσα αἰεὶ ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων Σε.

Δόξα Ὕμνος πλ. Δ'.

Τὴν τῶν παρθένων καλλονὴν, μοναζουσῶν τὸ κλέος, ἀσκητριῶν τὴν εὐπρέπειαν, Μυλασέων τὸ καύχημα, Ξένην

τὴν ἀξιέπαινον, δευτε πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν, ὕμνοις ἐπαξίοις τὴν μνήμην Αὐτῆς πανηγυρίζοντες· Αὕτη γὰρ ὑπάρχει φύλαξ καὶ προπύργιον ἡμῶν, ῥυομένη ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ζάλης καὶ τρικυμίας τῶν παθῶν καὶ ἀεὶ πρεσβεύει Χριστῷ τῷ Θεῷ ἔλε-
ηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός, Δέσποινα πρόσδεξαι. . . .

Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητῶν ἀληθῶς.

Χαίροις τῆς ἀρετῆς ὁ κανὼν, τῆς εὐσεβείας τὸ εὐῶδες κειμήλιον, Μυλάσων ἡ θεία δόξα, καὶ τῆς Καρίας φωστήρ, καὶ τῆς Σηλυβρίας ἀγαλλίασμα· παρθένων τὸ κλέος, καὶ ἀσκητῶν ἡ εὐπρέπεια, Ἐκκλησίας τε καὶ τῆς πίστεως στήριγμα· Ξένη ἡ παμμακάριστος, δαιμόνων τὸ φρύαγμα καὶ τῶν δαίμων τὸ κλέος καὶ ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα· πηγὴ σωτηρίας τοῖς τιμῶ-
σι Σου τὴν μνήμην καὶ ἀνυμνοῦσί Σε.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου

Παύλῳ τῷ θεοσόφῳ σοφῶς, θείᾳ προνοίᾳ ἠκολούθησας πάνσεμνε, καὶ τούτου τὰς εἰσηγήσεις καὶ τὰς ἐνθέους βουλὰς ἐν τῇ Σῇ καρδίᾳ ἐθησαύρισας. Τὴν γῆν τῶν Μυλάσων, ταῖς ἀρεταῖς κατελάμπρυνας, καὶ τοῖς δάκρυσι τὴν ψυχὴν καθηγί-
σας. Ὅθεν τὴν θείαν μνήμην Σου φαιδρῶς ἐορτάζοντες καὶ τῶν λειψάνων τὴν θήκην περιχαρῶς ἀσπαζόμεθα Χριστὸν ἐκ-
δυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις ἡ νοητὴ χελιδὼν, τὸ θεῖον ἔαρ ψυχῶν μελωδή-
σασα, νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς συνεχῶς, λα-
μάτων ρεῖθρα ἀναβλύζουσα· ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀρρωστίας διώκουσα καὶ ἰωμένη τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος. Μέμνησο καὶ τῶν δούλων Σου, καὶ δὸς ἡμῖν ἀνεσιν, λύσιν, κακῶν καὶ κινδύ-

νων καὶ πειρασμῶν ἀπομάκρυναι, παρθένων ἡ δόξα ἀσκητῶν
τε καὶ δαίμων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Δόξα· Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἐπεφάνη ἡμῖν ἡ Σεπτῇ Σου μνήμη, Μητὲρ ἡμῶν ἀξιάγαστε κόρη, Ὅσῃα Ξένη· Σὺ γὰρ ὤφθης ἡμῖν κανὼν ἀρετῆς ἀκριβέστατος, καταλιποῦσα πατρίδα, γεννήτορας καὶ δόξαν ἐπίκηρον διὰ ὄντως ζωὴν· εὐαγγελικῶς κατηκολούθησας Χριστῷ τῷ Θεῷ· ὃ καὶ ἐκ νεότητος ἐπόθεις συναυλίζεσθαι. Καὶ νῦν περιπολεύουσα ἐν οὐρανῷ, πρέσβευε σὺν ταῖς δυοῖς θερα-
παινίσαι σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· ὁ αὐτός· Θεοτοκίον

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως σύλλαβοῦ-
σα σαρκί, Μητὲρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὧν οἰκετῶν παρακλή-
σεις· δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν
πταισμάτων. Νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει
σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν Συνάρχον λόγον. Ἦχος πλ. α'.

Τὴν ἀμνάδα Κυρίου καὶ καλλιπάρθενον, τὴν δαίαν τὴν
Ξένην τὴν πολιοῦχον ἡμῶν, καὶ ἀγγέλοις ὁμοδαίτον ὑμνήσω-
μεν, τὴν τοῦ κόσμου τὰ τερπνὰ καὶ τήνδε πρόσκαιρον ζωὴν,
ὡς ὄναρ λογισαμένην, ὑπὲρ ἡμῶν δὲ Κυρίῳ ἀδιαλείπτως πρε-
σβεύουσα.

Ἔτερον. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος. Ἦχος α'.

Τῆς Ρώμης τὸ θρέμμα, τῶν Μυλάσων τὸ κόσμημα, τῆς
Καρίας ἀπάση καὶ Σηλυβρίας ἀγλάισμα· τὴν Ξένην τιμῶ-
μεν ὡδαῖς καὶ ᾠμασιν ὑμνῇ σωμενπιστῶς. Διὰ τοῦτο ἀθροισθέν-

τες ἐν τῷ Ναῷ βοῶμέν Σοι, Θεοφόρε· δόξα τῷ Σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ Σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἀξιώσαντι ἡμᾶς πλουτεῖν Σε, Πάνσε· **Μετ.**
Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριήλ.....

Ο Ρ Θ Ρ Ο Σ
ΚΛΗΤΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΡΘΟΥ

Ὁ ὑψωθείς. Ἦχος δ'.

Τῇ Θεοφόρῳ οἱ πιστοὶ νῦν προσέλθωμεν οἱ ἐν ἐμπεσόντες τοῖς κακοῖς καὶ βοήσωμεν ἐν ἐπιστροφῇ λέγοντες καρδίᾳ πιστῶς πρόφθασον. βοήθησον θεομύριστε Ξένη τάχυνον ἐκλύτρωσε ἐκ παντοίων κινδύνων, καὶ εἰρηναίαν δώρησαι ζωὴν. τὴν Σὴν γὰρ σκέπην βεβαίαν κεκτήμεθα.

Δόξα καὶ Νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ κρίζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς, Δέσποινα βοήθησον ἐφ' ἡμῖν σπλαχνισθεῖσα, σπεῦδαν ἀπολύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς. Σέ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Εἰς τὴν Β'. στιχολογίαν. Κάθισμα. Ὁ ὑψωθείς.

Πεποικιλμένη καλλοναῖς Σῶν ἀγώνων καὶ λαμπομένη ταῖς αὐγαῖς τῶν θαυμάτων, κύκλῳ νῦν παρίστασαι τῷ Παντάνακτος θρόνῳ. Ὅθεν ἰκετεύουσα μὴ ἐλλίπης, Ὅσια, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δούλων Σου τῶν ἐκ πόθου τελούντων καὶ εὐφημούντων Σου τὴν ἱερὰν καὶ θωτοφόρον πανήγυριν, ἔνδοξε.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτόκion.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν

οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ Σὺ προῖστατο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους, οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα· ἐκ Σοῦ Σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα Γ'. Τὸν τάφον Σου. Ἦχος α'.

Εὐφραίνεται λαμπρῶς Μυλασέων ἡ πόλις, κατέχουσα τὸ Σὸν καλλιπάρθενο σῶμα, καὶ πόθῳ ἐορτάζει Σοῦ τὴν πανέορτον κοίμησιν, ἣν περίσωζε ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων ταῖς πρεσβείαις Σου, ὅσια Ξένη, ὁσίων Μητέρων τὸ καύχημα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτόκion. Ὁ αὐτός.

Μαρία τὸ σεπτὸν τοῦ Δεσπότης δοχεῖον ἀνάστησον ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς χάος δεινῆς ἀπογνώσεως καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων. Σὺ γὰρ πέφυκας ἁμαρτωλῶν σωτηρία καὶ βοήθεια καὶ κραταιὰ προστασία καὶ σώζεις τοὺς δούλους Σου.

Ἀντίφωνον Δ'. ἤχου. Προκείμενον.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ.

[Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν. Πᾶσα πνοὴ Εὐαγγέλιον τῶν 10 παρθένων. Μετὰ τὸν Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοφόρου Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ Θεός]

Ἦχος Β'.

Ἡ ἐκ ψυχῆς τὸν Θεὸν ἀγαπήσασα καὶ πάντα πλοῦτον καταλιποῦσα, καὶ νῦν ἐν ὑψίστοις ἀγαλλομένη καὶ περιχορεύουσα τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ, αἴτησαι καὶ ἡμῖν τὸν ἐλεήμονα Θεὸν δωρηθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

[Εἵτα, σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου. Μετὰ τὸ ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς, ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ ὁ Κανὼν τῆς Ὁσίας, οὐ, ἡ ἀκροστιχίς. Δέχου δέησιν Σῶν οἰκετῶν ὦ Μητερ.]

Ἄρματηλάτην Φαραώ. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ στίχος. Ἀγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Διὰ παντοίων πειρασμῶν καὶ θλίψεων τὸν τῆς ζωῆς Σου, καιρὸν διελθοῦσα, Ξένη, ἐπὶ γῆς κατήντησας εἰς πλάτος τὸ μακάριον καὶ οὐράνιον, ἔνθα χοροὶ ἀγάλλονται, ἕσμα τῷ Θεῷ, ἀναμέλποντες.

Ἐπὶ ὑδάτων εὐσεβοῦς ἀσκήσεως πεφυτευθεῖσα καλῶς τρόποις εὐσέβειας σεαυτὴν ἐκόσμησας. Ὅθεν ἐπὶ ὑδάτων με ἀμαρτίας ἐστῶτα καὶ κινδυνεύοντα σῶσόν με τῇ πρὸς τὸν Θεὸν μεσιτείᾳ Σου.

Δόξα.

Χαριτωθεῖσα ταῖς ἐνθέοις πράξεσι θείων χαρίτων ἡμῶν τὰς καρδίας πάντων ἐμπλησον πρεσβείαις Σου. Ἀμαυρωθέντες πάθει κακῶν ἀμαρτίαις καὶ τῷ βυθῷ ὀλισθήσαντες νῦν προσπεφυγόντες δεόμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσω τοῦ βοᾶν τρανότατα τὰ μεγαλεῖα τὰ Σα. εἰμὴ γὰρ Σὺ Κόρη πάντοτε προΐστασο ὑπὲρ ἐμοῦ πρεσβεύουσα· τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ σου, τίς ἐκ τοσούτου με κλύδωνος καὶ δεινῶν, κινδύνων ἐρρύσατο.

Ῥδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐψυλόφρονι γνώμῃ καὶ σταθερᾷ ἔδησας, Σὺ τὸν πολυμήχανον δφιν καὶ ἀπενέκρωσας, διὸ ἡμᾶς λύτρωσαι ἐκ σατανικῶν μεθοδιῶν αὐτοῦ καὶ διάσωσον θεῖα δυνάμει Σου.

Δόξα.

Δυναστείαν ἐξ ὕψους Σὺ κατ' ἐχθρῶν εἴληφας καὶ τῶν

νοσημάτων ἀξάφρην τὸν καύσωνα. διὸ παθῶν ἡμῶν τὰς ἀλγὴ δόνας ἐν τάχει δεόμεθα προσπεφυγότας εἰς Σέ.

Δόξα,

Ἐξενώθης τῷ κόσμῳ τῷ πρὸς Χριστὸν ἔρωτι, ξένην βίωτην ἐπιδείξασα. Παναοίδιμε, τοὺς ξενωθέντας ἡμᾶς τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου τάχυνον ἐπίστρεψον ταῖς πρὸς Θεὸν Σου εὐχαῖς.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Ἡ τεκοῦσα ἀσπὸρος τὸν ποιητὴν Ἀχραντε καὶ μητροπρεπῶς ἐν ἀγκάλαις τοῦτον βαστάσασα αὐτὸν ἰκέτευε τῆς ζοφερᾶς καταιγίδος τῶν δεινῶν λυτρώσασθαι ἡμᾶς τοὺς δούλου Σου.

Κάθισμα ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν δι' οἶκτον ὀφθέντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀγαπήσασα Λόγον Θεοῦ Πατρός, αὐτῷ ἠκολούθησας, ὡς νυμφίῳ Πανόλβιε, καὶ φθαρτὸν νυμφίον προθύμως κατέλιπες, καὶ ἐνεγκαμένη καὶ πλοῦτον ἐπίκηρον· ὅθεν ἐπὶ ξένης φερωνύμως βιοῦσα, τὰ πάθη ἐνέκρωσας καὶ τῶν ζώντων ἀπείληφας κληρουχίαν, Θεόπνευστε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην Σου.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Πειρασμοῖς πολυτρόποις περιπεσὼν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ δρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· καὶ ὡς θερμῇ ἀντιλήψει καὶ σκέπῃ μου Ἀχραντε. τῷ λιμένι προστρέχω τῆς Σῆς ἀγαθότητος· ὅθεν Παναγία, τὸν ἐκ Σοῦ σαρκωθέντα ἀσπὸρος ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων Σου τῶν ἀπαύστως ὑμνοῦντων Σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεύουσα Αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἀξίως τὸν πανάγιον Τόκον Σου.

ᾠδὴ Δ'. Σύμου ἰσχύς Κύριε . . .

Σὲ τὴν ἀγνὴν, Σὲ τὴν πανένδοξον ἅπαντες τοῦ Κυρίου Νύμφην καλλιπάρθενον ἐπικαλούμεθα ἐκ ψυχῆς οἱ βάθει πταισμάτων παντοδαπῶν συμφυρόμενοι αἰτοῦντες δωρηθῆναι ἡμῖν τοῖς Σὲ τιμῶσι παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἵνα τὴν Σὴν ἐπιτελῶμεν πανήγυριν, Ἵνα πόθῳ Σε καταγεραίρωμεν, Ἵνα ὑμῶμεν εἰλικρινῶς πόνους καὶ τὰ ἄθλα διὰ Χριστόν, ἅπερ ἤνεγκας δυσώπησον τὸν Κτίστην ἡμῖν ἰλεωθῆναι τοῖς ἐκ ψυχῆς Σε μακαρίζουσι.

Δόξα.

Νεανικῶς ὑπείσελθὼν Σοι ὁ δόλιος ἐπειράτο, Σὲ τὴν ἀξιόγαστον καὶ σωφρονεστάτην ὡς ἀληθῶς ἐλκύσαι πρὸς πάθη καὶ ἡδονὰς τοῦ σώματος. Ἀλλ' ὡς τούτου, Παρθένε, πανουργίας καθεῖλες, οὕτω καὶ νῦν με συμπαράταξον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανευλαβῶς πρὸ τῆς εἰκόνης παρίσταμαι τῆς Ἀχράντου τῆς Σῆς, Παναμώμητε ἐκλιπαρῶν καὶ παρακαλῶν μὴ με ἀπορρίψῃς τοῦ Σοῦ προσώπου τὸν ἄθλιον· ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον ἐκ παντοίας με βλάβης καὶ κινδύνων καὶ πάσης κακώσεως.

ᾠδὴ Ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Σὼν γονέων ὁ πόθος τὸ τῆς ψυχῆς Σου ἀσάλευτον ἔσεισε καὶ παρέπεισέ Σε τοῖς αὐτῶν ἐπινεῦσαι κελεύσμασιν, ἀλλ' ἐκραταιώθης τῇ τοῦ Χριστοῦ θείᾳ δυνάμει· διὸ πάντας ἡμᾶς νῦν κραταίωσον.

Ὡς φρουρὸν κεκτημένοι καὶ πρόμαχον καὶ ρύστην Σε ἄμισθον ἐκ ψυχῆς βοῶμεν τὴν πικρίαν ἡμῶν τὴν τῶν θλίψεων καταγλύκανον Σὺ δροσισμῷ τῆς Σῆς πρέσβείας τὸν τῶν ὅλων Θεὸν ἱκετεύουσα.

Δόξα.

Νεοσηκώτας, Θεόφρων, καὶ ψυχῇ καὶ σώματι κινδυνεύοντας, δραστηρικῶς φαρμάκῳ καὶ τῇ αἵγλῃ Σὼν θαυμάτων. Σεμνή, ἐπιφάνηθι νῦν καὶ κατ' ἄμφω ὑγείωσον, Ἵνα πίστει καὶ πόθῳ ὑμνοῦμέν Σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ἀμαρτίαις ἐπάσξω ἄλλας ἀμαρτίας ὁ τλήμων ἐκάστοτε, καὶ ἐπισυνάγω τῆς γεέννης τὸ πῦρ τὸ ἀνύποιστον ἐν τῇ παναθλίᾳ ἐμοῦ ψυχῇ, ἅφ' οὗ με ῥύσαι πρὸ τῆς πείρας ἐκείνης, Πανάμωμε.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἰδεῖν Σου τὸ ποθινὸν κάλλος, Χριστέ, ἀγαπήσασαι νεάνιδες αἱ σεπταὶ ὀπίσω Σου ἔδραμον εἰς ὁσμὴν τοῦ μύρου Σου· Ἐένης τῆς ὁσίας ταῖς σοφαῖς εἰσηγήσει.

Κινδύνων παντοδαπῶν καὶ θλίψεων ἐλευθέρωσον, ὁσία πανευκλεῆς παρθένων ἀγλᾶϊσμα τοὺς προσκαλουμένους Σε καὶ ἐπιζητοῦντας πρεσβειῶν Σου τὸ ἔλεος.

Δόξα.

Ἐπιφοραῖς ἀλγαινῶν καὶ τρικυμῖαις ποντοῦμενοι, καὶ σάλῳ πολλῶν κακῶν δεινῶς χειμαζόμενοι χεῖρα ἡμῖν ὄρεξον, πρεσβειῶν Σου θείων, ὅπως τύχωμεν λυτρώσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰλύος με τῶν δεινῶν καὶ τῶν παθῶν ἀμαυρότητος ἐκλύτρωσαι με, οἰκτρῶς, Σεμνή νῦν διάγοντα· προσώζεσάν γάρ σαφῶς ἔλκη τῶν παθῶν μου, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τὸ Κοντάκιον

Γαῖς ὑπερφώτοις καλλοναῖς λαμφθεῖσα, ἔνδοξε, κατεδουλώθης τὴν ψυχὴν τῷ θεῷ ἔρωτι, καὶ πάντα κατεμάραντας πάθῃ τῆς σαρκὸς Σου· ὁθεν γέγονας Τριάδος θεῖον τέμενος, καὶ παρίστασαι Αὐτῇ αἰὶ κραυγάζουσα τῶν βοώντων Σοι. χαίροις Μήτηρ Πανόλβιε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος καθωράθης ἐπὶ γῆς τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἄυλος βιώσασα, Ξένη· ἰσαγγελον γὰρ πολιτεῖαν ἐπὶ γῆς σαφῶς ἐπεδείξω, Πάνοσμενε, τοὺς πάντας καταπλήττουσα καὶ προτρέπουσα βοᾶν Σοι ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας διαυγεστάτη σελήνη, χαῖρε, τῆς εὐσεβείας ἡ λαμπροτάτη σαγήνη.

Χαῖρε, τὸ τῆς Ῥώμης σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα, χαῖρε, τὸ τῶν Μυλάσων εὐκλεὲς περιήχημα.

Χαῖρε, ἡ κορωνὶς Ἀσκητῶν καὶ Ὁσίων, χαῖρε, ἡ βασιλὶς τῶν ἀθλούντων γυναιῶν.

Χαῖρε, ἡ σεπτὴ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος, χαῖρε, ἡ ἀρετῆς κανὼν ἀκριβέστατος.

Χαῖρε, τῆς ἡσυχίας τὸ ἄνθος τὸ εὖοσμον, χαῖρε, τῆς ἀκτησίας ὁ πλοῦτος ὁ ἔντιμος.

Χαῖρε, ἡμῶν ἡ κραταιὰ προστασία, χαῖρε, τῶν αὐτῶν πρὸς Θεὸν θερμὴ πρεσβεία.

Χαίροις Μήτηρ Πανόλβιε.

Τῷ αὐτῷ Μῆνι κδ'. μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν καὶ Θεοφόρου Ξένης τῆς Ῥωμαίας.

Στίχοι. Ἀποξενοῦται τοῦδε τοῦ βίου, Ξένη, οὐ ζῶσα καὶ πρίν, ὡς ἀληθῶς ἦν Ξένη· θνήσκουσιν ἅμφω τῆς Ξένης αἱ δουλίδες οὐ τῶν ἐκείνης ἀρετῶν οὔσαι ξέναι· εἰκάδι οὐρανοῦ εἰς ξενίην Ξένη ἦλθε τετάρτη.

Ῥδὴ Ζ'.

Τοῖς σπαργάνοις ἡ Ῥώμη ἐγκαυχᾶται, τὰ δὲ Μύλασσα τῷ Σφ' πανσέπτῳ σκῆνει, καὶ μέλπουσιν αἰὶ τὴν μνήμην Σου τελοῦντα καὶ χάριν ἀπαρύονται ἀμετρήτων Σου θαυμάτων.

Ὡς κρίνον ἐν μέσῳ ἀκανθώδους ἀσεβείας ἐξήνησας, Ὁσία, καὶ ἐπλήρωςας σαφῶς τὴν πόλιν τῶν Μυλάσων καὶ πᾶσαν τὴν περίγειον ταῖς ὁσμαῖς τῶν σὼν θαυμάτων.

Δόξα.

Ἰνάουσιν παντοίων δωρημάτων καὶ ἀκέστορα ποικίλων νοσημάτων τὰ Μύλασσα τρανῶς πλουτοῦντά Σε ὕμνοισι καὶ δοξολογοῦσι Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λύχνον μου σβέσον τῶν παθῶν μου ἡ γεννήσασα τὸ Φῶς τῆς ἀπαθείας, καὶ ὑπάναψον ἐμοὶ τὸν λύχνον τῆς ψυχῆς μου ὡς ἂν ῥυσθῆις κραυγάζω Σοι, χαῖρε Μήτηρ τοῦ Κυρίου.

Ῥδὴ Η'. Ἑптаπλασίως.

Ὡς ἱατρὸν πανάριστον καὶ ταχεῖαν ἀντίληψιν πάντες οἱ πιστοὶ Σε κεκτημένοι, Ἐνδοξε, δεινῶν ἐκλυτερούμεθα καὶ πάσης θλίψεως καὶ ὀργῆς Σε πρὸς τὸν Θεὸν προβαλλόμενοι πρέσβυν, βοῶντες εὐχαρίστως ψυχῇ τε καὶ καρδίᾳ χαῖρε ἡμῶν ἡ δόξα καὶ τῶν Μυλάσων τὸ κλέος.

Μυλάσων τὰ συστήματα εὐσεβῶν Σε γεραίρουσι, μνήμην Σου τελοῦντα τὴν φαιδρὰ καὶ εὖσημον· καὶ ἐκ ψυχῆς δοξάζοντα τὸν Παρασχόντα Σε κράζουσιν Αὐτῷ ἐν κατανύξει καρδίας· ὦ Δέσποτα τῶν ὅλων εὐχαῖς τῆς Σῆς Ὁσίας, Ἰλεως ἡμῶν ἔσο ὕμνοισι Σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Ἁγιασμένη πέφυκας ψυχῇ τε καὶ σώματι ὅλην σεαυτὴν ἐκδοῦσα εἰς τὰ σκάμματα ἀσκήσεως, Πανένδοξε· ὅθεν καὶ κακώσιν τὴν ἡμῶν ἱκετευτικῶς μὴ παρίδης Σοι βοῶμεν, ἀλλ' ἐπίσκεψαι ἐν τάχει πρεσβεύουσα Κυρίῳ ἡμᾶς ἐκλυτρωθῆναι ἐκ πάντων τῶν κινδύνων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅντως Θεὸν ἐκύησας, Θεοτόκε Πανάμωμε, σάρκα δι' ἡμᾶς γεγονότα ἐν μήτρᾳ Σου· τοῦτον, Ἀγνή, ἰκέτευε τοῦ ῥυθῆναι πάσης ὀργῆς λοιμοῦ καὶ σεισμοῦ τε καὶ πολέμου ἀπαγωγῆς ἡμᾶς, τοὺς εὐλαβεῖα καὶ πόθῳ προσκυνοῦντας τὸν Τόκον Σου τὸν θεῖον καὶ Σε γεραίροντας.

Ὡδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τεθρίπῳ ἀναβᾶσα τῶν ἀρετῶν ἀνγνέχθης εἰς ὕψος οὐράνιον, καὶ ἀστραπαῖς ἐκείθεν αὐγασθεῖσα τῇ σῇ ψυχῇ τοῦ Πνεύματος, Πανόλβιε, ἐκλάμπεις ὡς Σελήνην πανευπρεπῆς, φωτίζουσα τοὺς πίστει καὶ πόθῳ Σε ὑμνοῦντας ὡς τοῦ Χριστοῦ Νύμφην ἀμώμητον.

Ἐν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς σὺν ἀγίοις Ἀγγέλοις χορεύουσα ἐπὶ τῆς γῆς, μέμνησο τῶν δούλων Σου ἐκτενῶς πρὸς Κύριον πρεσβεύουσα συγχώρησιν πταισμάτων δοῦναι ἡμῖν, ὅπως ἐν μετανίᾳ τὸν βίον διελθόντες εἰς τὴν ἀνάπαυσιν καταντήσωμεν.

Δόξα.

Ῥοαῖς Σου τῶν δακρύων, Μητὲρ σεμνή, τῶν παθῶν Σου τὴν κάμινον σβέσασα, καὶ νῦν ἡμῶν φλέξον τὰς ἀκάνθας τῶν πειρασμῶν καὶ εὐφροσύνης πλήρωσον πάντων τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶς βοῶντων Σοι τὸ χαῖρε καρδίας κατανύξει, μοναζουσῶν τὸ κλέος καὶ ἀγαλλίσμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ θρόνου γινώσκομέν τοῦ Θεοῦ πυρίμορφον ὄντως Θεόνομφε, καὶ νυμφικὸν θάλαμον τοῦ πάντων Δημιουργοῦ καὶ κλίνην πορφυρόστρωτον, ἐν ᾗ ἐπανεπαύσατο ὁ Θεός, ὃν νῦν τε ἐκδυσάπει ῥυσθῆναι τῶν πταισμάτων ψυχῆς τε μολυσμάτων τοὺς ἐκ ψυχῆς Σε μεγαλύνοντας.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ξενίαν τὴν οὐράνιον ποθοῦσα, Ξένη Πάνσεμνε, ξένην σεαυτὴν Θεοφόρε, πατρίδος, πλούτου καὶ γένους φιλευσεβῶς πεποίηκας· τὸν Σταυρόν Σου δὲ ἄρασα Χριστῷ προθύμως ἐδραμες, τῷ ξενοτρόπως ἐλθόντι σῶσαι βροτοὺς ἐκ Παρθένου.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Τὴν Ξένην ἀναμνήσωμεν Χριστοῦ τὴν Καλλιπάρθενον καὶ τὴν Ἀμνάδα Κυρίου, τὴν χαριτόβρυτον Κόρην, Ἀγγέλων ἰσοστάσιον, ἀνθρώπων φυλακτήριον, φυγαδευτὴρα δαιμόνων· ὑπὲρ ἡμῶν γὰρ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως Κυρίῳ.

Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Ὡράθης ὑπερέχουσα τῶν ποιημάτων Δέσποινα, σαρκί τεκοῦσα, Παρθένε, Θεὸν τῶν ὄλων Κτίστην· οὐ τῷ Σταυρῷ ῥωννύμεναι γυναῖκες αἱ Θεόφρονες, νεανικῶς ἡρίστευσαν· μεθ' ᾧν Σε πάντες ὑμνοῦμεν, εὐλογημένη Μαρία.

[Εἰς τοὺς Αἵνους ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.]

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Οἱ τῶν Μυλάσων νῦν παῖδες, τοῦδε συνδράμετε, ἰδεῖν τῆς Πολιούχου τὸ πανάγιον σῶμα· ταμεῖον γὰρ ὑπάρχει τῶν ἀρετῶν καὶ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος· πανευλαβῶς οὖν ἀσπασασθε τὴν σωρὸν τῆς Παρθένου καὶ ἀμώμου Μητρός. (Δίς).

Ξένην τὴν θεῖαν ἀξίως νῦν μακαρίσωμεν, τὸ βλάστημα τῆς Ῥώμης, τῶν Μυλάσων τὸ κλέος, Καρίας τε ἀπάσης τὴν χαρμονὴν καὶ Σηλυβρίας ἀγλάισμα ὑπὲρ ἡμῶν γὰρ πρεσβεύει τῷ Λυτρωτῇ δοῦναι λύσιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν.

Τῆς ἀρετῆς τὸν ἀγῶνα ὄντως διήνυσας ἐπὶ τῆς γῆς, Ὅσια, ὥσπερ ἄυλος οὖσα σέβει τε τὰ θεῖα διηνεκῶς τοὺς ἀνθρώπους διδάξασα, καὶ τὴν οὐράνιον δόξαν ἐπιποθεῖν, διὰ τοῦτο ἡξιώθης αὐτῆς.

Δόξα, εἰς τοὺς Αἰνους. Ἦχος πλ. Α'.

Δεῦτε τῆς Καλλιπαρθένου τὴν Κοίμῃσιν παιδρῶς πανηγυρίσωμεν. Δεῦτε καὶ χορεῖαν στησώμεθα, ἄσμασιν ἐγκωμίων γεραίροντες τὸ σεπτὸν καὶ μυροβόλον σῶμα τῆς πολιούχου ἡμῶν. Ὡς ἥλιος γὰρ ἐξήστραψε τῇ λάμπει τῶν ἀρετῶν καὶ πᾶσαν τὴν Καρίαν ἐνέπλησε θαυμάτων. Ὡς ἄγγελος χορεύει ἐν οὐρανοῖς σὺν ταῖς δυοῖς θεραπαίνισι, καὶ τοῦ Βελίαρ τὴν δύναμιν ἐπὶ τῆς γῆς κατεστόρεσε. Δεῦτε φιλέορτοι μυστικῶς Αὐτὴν πανηγυρίσωμεν λέγοντες. Χαίροις, Παράδεισε, ὃ τὰ μύρα βλύζων καὶ τὰς ψυχὰς εὐωδίας πληρὼν. Χαίροις τῆς Ῥώμης τὸ βλάστημα, τῶν Μυλάσων τὸ ἀγαλλίαμα καὶ πάσης τῆς Καρίας τὸ ἐγκαλλώπισμα. Χαίροις, ὅτι τὸ ἄφθαρτον στέφος σὺν τῷ τιμῷ Σταυρῷ ἀστράσι πεποικιλμένῳ, ὥσπερ καὶ Κωνσταντίνῳ τῷ Ἀνακτι, τῇ σεπτῇ σου Κοιμήσει ἐδείχθη Σοί. Ἀλλ' ὦ Μήτηρ ἀξιόγαστε, τῶν πολέμιων τὰ θράση κατάβαλε καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰ ἔλκη θεράπευσον ταῖς πρὸς Θεὸν μεσιτείαις Σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν Σ Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν Σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγὴ προστασίαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Ὁσίας. Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον.

ΜΕΓΑΛΑΥΗΑΡΙΑ

Τὴν λαμπάδα πάντες τὴν φαεινὴν, καὶ τῆς παρθενίας τὸν ἀσύλῃτον θυσσαυρόν, τὴν Νύφην Κυρίου καὶ ἄσπιλον Ἀμνάδα, τὴν Ξένην τὴν ὁσίαν πάντες ὑμνήσωμεν.

Ρόδον ἐξωρμίσθη ἀπὸ δυσμῶν καὶ εὐωδιάζει τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν, ἡ Ξένη ἡ μήτηρ ἡμῶν τῶν Μυλάσεων, αὐτὴν οὖν ἐπαξίως ἀνευφημήσωμεν.

Γλῶσσα γὰρ οὐ σθένει Σε ἐξειπεῖν, τῶν Σῶν θαυμασίων τὸ ὑπέρμετρον, τὴν πληθὺν πηγάζεις ἰάσεις ποικίλων νοσημάτων τοῖς πίστει προσιοῦσι καὶ εὐφημοῦσί Σε.

Χαίροις τῶν Παρθένων ἡ καλλονή, καὶ τῶν ἐναρέτων καὶ ὁσίων ἡ χαρμονή, ἱερῶν δόξα, ἀδικουμένων ρύστις, ἡμῶν δὲ προστασία, Ξένη πανεύφημε.

Τέρπου καὶ ἀγάλου σὺν τῇ Μητρὶ τοῦ Παμβασιλέως καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ὦ Σεμνὴ ἀνεγνηγερμένον τὸν Σὸν ναὸν τηροῦσα, Θεοῦ τῇ εὐδοκίᾳ, ὃν φρούρει πάντοτε.

Κοντάκιον «Τῇ ὑπερμάχῳ».

Ταῖς ὑπεφώτοις καλλοναῖς λαμφθεῖσα, Ἐνδοξε,
Κατεδουλώθης τὴν ψυχὴν τῷ θεῷ ἔρωτι.
Καὶ πάντα κατεμάραντας πάθῃ τῆς σαρκὸς Σου.
Ὅθεν γέγονας Τριάδος θεῖον τέμενος
Καὶ παρίστασαι Αὐτῇ καθικετεύουσα,
Τῶν βοώντων Σοι χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Ἄγγελος καθωράθης ἐπὶ γῆς τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἄυλος βίωσα-
σα Ξένη, (ἐκ γ'). Ἰσαγγελον γὰρ πολιτείαν ἐπὶ γῆς σαφῶς ἐπεδείξω,
Πάνσεμνε, τοὺς πάντας καταπλήττουσα, καὶ προτρέπουσα βοᾶν σοι
ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας διαυγεστάτη σελήνη.
Χαῖρε, τῆς εὐσεβείας ἡ λαμπροτάτη σαγήνη.
Χαῖρε, τῆς Ρώμης σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα,
Χαῖρε, τὸ τῶν Μυλάσων εὐκλεές περιήχημα.
Χαῖρε, ἡ κορωνὶς ἀσκητῶν καὶ ὁσίων,
Χαῖρε, ἡ βασιλὶς τῶν ἀθλούντων γυναικῶν.
Χαῖρε, ἡ σεπτὴ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος,
Χαῖρε, ἀρετῆς κανὼν ἀκριβέστατος.
Χαῖρε, τῆς ἡσυχίας τὸ ἄνθος τὸ εὖοσμον,
Χαῖρε, τῆς ἀκτησίας ὁ πλοῦτος ὁ ἔντιμος.
Χαῖρε, ἡμῶν ἡ κραταῖα προστασία,
Χαῖρε, τῶν αὐτῶν πρὸς Θεὸν θερμὴ πρεσβεία,
Χαίροις, Μῆτερ Πανόλβιε.

Βλέπων Σου τὸ ὡραῖον τῆς ψυχῆς ὁ Δεσπότης, ἑαυτῷ προσαρμό-
σαι ἐπέγνω· καὶ νυμφίῳ δοθεῖσα γεηρῷ, ἀμιαντὸν Σου τὸ σῶμα ἐτή-
ρησας ἀκολουθήσασα, καὶ θερμῶς βοῶσα, Χριστῷ Ἀλληλούϊα.

Γέλως σοι καθωράθῃ ἡ τερπνότης τοῦ κόσμου, ἡνίκα τὴν ψυχὴν

ἐφωτίσθης· καὶ στέγης ἀποστάσα πατρικῆς, τόπους πολλοὺς ἀγνώστους
διήμεψας, ὡς χελιδὼν ἡδύλαλος, τὸ ἔαρ τῆς μετανοίας κηρύττουσα,
καὶ ἀκούουσα ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς μετανοίας ἡ λαμπρόφωνος σάλπιγξ,
Χαῖρε, τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἡ θεία φόρμιγξ.
Χαῖρε, τῆς πίστεως τὸ ἀμάραντον ἄνθος,
Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἡδύτατον εὖχος.
Χαῖρε, τῶν πλανωμένων ὁ ὑπέρλαμπος κόσμος,
Χαῖρε τῶν εὐσεβούντων ὁ ὑπέρλαμπος κόσμος.
Χαῖρε, ἀρετῶν καθαρὸν ἐνδιαίτημα,
Χαῖρε, τῶν Μοναστῶν καλλοὴ καὶ ἐδρέωμα.
Χαῖρε, ἡ πλουτοῦσα χαρισμάτων ἐνθέων,
Χαῖρε, ἡ ταπεινοῦσα τὴν ὀφρὴν τῶν ἀθέων.
Χαῖρε, ἡ ἀμβλύνασα τοῦ Βελίαρ τὰ κέντρα,
Χαῖρε, ἡ πηγάζουσα ἡμῖν θεῖα ρεῖθρα,
Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Δέδοταί Σοι, Ὅσια, ἀμοιβὴ ὧν περ ἔτλης, ψυχῶν πολλῶν σωτη-
ρίᾳ. Παρθένων γὰρ χορὸν τῷ Θεῷ, ὡς σεπτὸν προσήξας καλλιέρημα,
ῥητορεύουσα αὐταῖς τὰ θεῖα μελωδήματα, καὶ βοῶσα σὺν αὐταῖς,
Ἀλληλούϊα.

Ἐλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὥσπερ ἥλιος, Ξένη, φωτίζουσα πιστῶν
τὰς καρδίας. Καὶ τῷ φωτὶ τῶν πράξεων φαιδρύνεις τῶν πιστῶν τὰ συ-
στήματα, ἐγείρουσα ἐξ ὕπνου ἀμελείας τε, βοῶντά ἐκ ψυχῆς ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς ἡμῶν ἀβλεψίας ὁ λύχος,
Χαῖρε, τῆς ἡμῶν εὐκληρίας τὸ τεῖχος.
Χαῖρε, ἡ κρηπίς εὐσεβους πολιτείας,
Χαῖρε, ἡ μύστις ὑψηλῆς θεωρίας.
Χαῖρε τὸ εὖχος ἡμῶν τὸ φαιδρότατον,
Χαῖρε, τὸ κρίνον Μυλάσων τὸ εὖχρουν.
Χαῖρε, δι' ἧς ἡσχύνθησαν δαίμονες,

Χαῖρε, τὸ θεῖον τοῦ Πνεύματος ὄργανον,
Χαῖρε, δι' ἧς ἐστέφθησαν Μάρτυρες.
Χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀσφαλές καταφύγιον.
Χαῖρε, ἡμῶν ἡ σκέπη Πολιοῦχος,
Χαῖρε, ἡ παντοίων ἀρετῶν ταμιούχος,
Χαίροις Μῆτερ Πανόβλιε.

Ζήλω τοῦ Σοῦ Νυμφίου, ἀπορράγεισα πατρίδος, φερωνύμως Ξέ-
νη ἐκλήθης· καὶ πάσης προσπαθείας κοσμικῆς σεαυτὴν ἐκκαθάρασα,
γέγονας ναὸς θεοῦ Πνεύματος βοῶσα ἐκ καρδίας, Ἀλληλούϊα.
Ἦστράψας ἐν τῷ κόσμῳ τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, φωτίζουσα τὴν ὑφήλιον
πᾶσαν· καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ἄθλων σου Φαραῶ τὸν νοητὸν ἐναπέπνι-
ξας, εἰς ὕψη ἐπαιρόμενον ἄμετρα δι' ὃ Σοὶ βοῶμεν.

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων πηγὴ ἀνεξάντλητε.
Χαῖρε, τῶν δογμάτων κρηπίς ἀπερίτρεπτε.
Χαῖρε, ποταμὲ ζωηρῶν ναμάτων,
Χαῖρε, κιβωτὲ τῶν Χριστοῦ διδαγμάτων.
Χαῖρε, ἡ ἔνθεος ἐργάτις τῆς ἐγκρατείας,
Χαῖρε, ἡ ἔμψυχος στήλη τῆς παρθενίας,
Χαῖρε, περιστράψῃ φέρουσα μετανοίας τὸ κάρφον,
Χαῖρε, ἡ διώξασα τῆς ψυχῆς ἅπαν πάθος,
Χαῖρε, Χριστοῦ εὐωδιστάτη θυσία,
Χαῖρε, πιστῶν φαεινότατη λυχνία.
Χαῖρε, δι' ἧς ὀρθοῦνται εὐσέβειαν,
Χαῖρε, δι' ἧς τροποῦνται δυσσεύειαν,
Χαίροις, Μῆτερ Πανόλβιε.

Θαυμάσι καὶ σημείοις διετέλεσας, Ξένη, λάμπουσα ἐν νυκτὶ
ἀγνωσίας. Ὅθεν Σε ὀρῶντες οἱ λαοί, προσήρχοντο τῇ πίστει φωτιζό-
μενοι, καὶ γνῶσιν παρὰ Σοῦ λαμβάνοντες ἐβόων τῷ ἐν ὑψίστοις, Ἀλ-
ληλούϊα.

Ἰδὼν παῖδες Μυλάσων, ἐν τῇ Σῇ παρουσίᾳ, ἄγγελον αὐτοῖς ἐκ-

πεμφθέντα πρὸς Θεοῦ, καὶ ἐκθαμβοὶ πρὸς Σε ἐνητένιζον θεώμενοι, τὸν
καινὸν καὶ ἄφραστον βίον Σοῦ βοῶντες ἐκ ψυχῆς ταῦτα.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας τρυγῶν ἡ φιλέρημος,
Χαῖρε, τῆς ἡμῶν εὐκληρίας ἡ πρόξενος.
Χαῖρε, ὁ μελίστακος τῆς πίστεως βότρυς,
Χαῖρε, τῆς οὐρανίου Σοφίας ἡ μύστις.
Χαῖρε, ἡ τῷ Πνεύματι διασχοῦσα οὐρανόν,
Χαῖρε, ἡ τῷ στόματι μελωδήσασα Χριστόν.
Χαῖρε, νοῦς ὁ πρακτικώτατος θεοπνευστῶν λογίων
Χαῖρε, ἡ ἀσκήσασα τὴν ζωὴν τῶν ἀγγέλλων.
Χαῖρε, ἡ τῶν ἀρετῶν κοσμηθεῖσα ἀγλαΐας,
Χαῖρε, ἡ τῶν πονηρῶν καθελοῦσα πανουργίας.
Χαῖρε, ἡ τὸν χοῦν τῷ χοί ἐκλαθοῦσα,
Χαῖρε, ἡ τῷ Νῶ τῷ Νοί κολληθεῖσα.
Χαίροις Μῆτερ Πανόλβιε.

Κύματα ἀμφιβόλων λογισμῶν τὴν ψυχὴν σου ἐκταράττοντα ὥφ-
θησαν, ὅτε κατανόει ψυχικῇ γονυπετῇ προσευχομένη ἴστασο, ὁ Παῦ-
λος ὡς ἄγγελος ἐπέστη Σοὶ διδάσκων Σε βοᾶν, Ἀλληλούϊα.

Λύχνος τοῖς ἐν τῷ σκότει τῶν παθῶν ἀνεδείχθης φωτίζουσα
ἀγνείας τῷ φέγγει· καὶ φωτισμὸν παρέχουσα, διώκεις τῶν παθῶν τὰ
σκιρτήματα τοῖς ἐπικαλουμένοις Σε καὶ βοῶσί Σε ἐκ ψυχῆς ταῦτα.

Χαῖρε, τῶν ἐν ἁμαρτίαις ὁδὸς ἡ σωτήριος,
Χαῖρε, τῶν ἐν μετανοίᾳ ὁ παρήγορος ἄγγελος.
Χαῖρε, τῶν ἀθλητῶν καὶ ὁσίων ἐφάμιλλε,
Χαῖρε, τῶν ἁγίων ἀγγέλων ὁμόσκηνη.
Χαῖρε, ἡ λεπτύνασα τὴν φρένα ἐγκρατεῖα τῆς σαρκός.
Χαῖρε, ἡ νεκρώσασα τὰ πάθη θεωρία τοῦ νοός.
Χαῖρε, δι' ἧς ἅπας κόσμος φωτίζεται,
Χαῖρε δι' ἧς πᾶσα πλάνη σκεδάννυται.
Χαῖρε, ἡ καθεδύνουσα ἡμῶν τὰς καρδίας,
Χαῖρε, ἡ ὑποδείξασα ἡμῖν τρίβους ἁγίας.

Χαῖρε, ἡ φωνήσασα τῷ ἄλσει γλυκασμὸν ἡσυχίας,
Χαῖρε, ἡ κηρύξασα τῷ κόσμῳ πλουτισμὸν εὐσεβείας.
Χαίροις Μήτηρ Πανόλβιε.

Μέμην' ὁ δολιόφρων κατὰ Σοῦ, ὀπηνίκα τῆς ψυχῆς Σου τὸ εὖτο
νον εἶδε. Καὶ μυρίοις τρόποις εὐθύς ἐπειράτο συλῆσαι Σε ὁ δόλιος.
ἀλλ' ἔσθης ἀπερίτρεπτος αὐτὸν καταισχύνουσα καὶ βοῶσα, Ἄλλη-
λουῖα.

Νέαν ζωὴν μαθοῦσαι, διὰ Σοῦ, Πανολβία, αἱ πισταὶ Σου Παρθέ-
νοι εὐθέως πάντα τῆς γῆς καταλείψασαι δολιχὴν ὁδὸν σὺν Σοὶ ἐπο-
ρεύθησαν τῷ πόθῳ Κυρίου πετρούμεναι καὶ ἀκούουσαι ταῦτα.

Χαῖρε, τριάς εὐσεβῶν γεννητόρων,
Χαῖρε, πλειὰς ὑπερλάμπρων ἀστέρων.
Χαῖρε, τῶν Μυλάσων κιννύρα ἢ τρίχορδος.
Χαῖρε, τῶν αὐτῶν Τριάς ὑπέρμαχος.
Χαῖρε, ἡ συστήσασα χορείαν εὐσεβῶν μοναζουσῶν
Χαῖρε, ἡ διδάξασα αὐτάς τὴν οὐράνιον ὁδόν.
Χαῖρε, πάντες Σοὶ βοῶμεν καὶ γεραίρομεν λαμπρῶς,
Χαῖρε, ὅτι καταπέμψεις πρεσβειῶν Σου ἰλασμούς.
Χεῖρε, δι' ἧς λυτρούμεθα ἐκ παντίων κινδύνων,
Χαῖρε, δι' ἧς ὑψούμεθα ἄνω τῶν τοῦ κόσμου ἡδέων,
Χαῖρε, τὸ εὖχος ψυχικῆς σωτηρίας.
Χαίροις Μήτηρ Πανόλβιε,

Ξένος πᾶσιν ἐδείχθη ὁ περίβολος βίος τῆς Σῆς ἐπὶ γῆς πολιτεί-
ας. Ξενιτευθεῖσα γὰρ διὰ Χριστόν, τοὺς ξενωθέντας ἡμᾶς τῷ Θεῷ
προσώκειώσας ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα τοὺς βοῶντας Αὐτῷ, Ἄλλη-
λουῖα.

Ὁλβος παρὰ Κυρίου πνευματικῆς κληρουχίας ἡ πόλις Σοὶ Μυ-
λάσων ἐδόθη, ἐγκατασπεύρας ἐν αὐτῇ τῆς εὐσεβείας σπόρον τὸν ἐν-
θεον, καὶ ἀρδεύουσα ταῖς ῥοαῖς τῶν ἰδρώτων Σου βοῶσά Σοι ταῦτα.

Χαῖρε, ἡ ῥήτωρ ἡμῶν καὶ διδάσκαλος,
Χαῖρε, ἡ σεπτὴ Πολιοῦχος καὶ Ἔφορος.

Χαῖρε, πορφυρόχρυσον τῶν Μυλάσων ἀνάθημα,
Χαῖρε, χαριτώνυμον τῆς Καρίας ἐντρύφημα.
Χαῖρε, ἡ κρήνη Σιλωάμ τοῖς νοσοῦσι,
Χαῖρε, πύλη τοῖς μετάνοιαν παθοῦσι.
Χαῖρε, ὁ οἶκος τοῦ Κυρίου τῆς εἰρήνης,
Χαῖρε, τὸ τεῖχος αὐτοῦ τῆς ἀγάπης.
Χαῖρε, ὁσίων γυναικῶν ἀκροθίνιον,
Χαῖρε, ἀθανάτων φυτῶν τὸ γεώργιον.
Χαῖρε ὅτι σὺν ἀγγέλοις τὸν Θεὸν δοξολογεῖς,
Χαῖρε, ὅτι τοὺς τιμῶντάς Σε ἐπὶ γῆς ἐπευλογεῖς,
Χαίροις Μήτηρ Πανόλβιε.

Παύλῳ τῷ θεοσώφῳ ἐντυποῦσα Παρθένη, τοῖς ῥήμασιν αὐτοῦ κα-
θυπείχθης· καὶ ἔργῳ τὸ αὐτοῦ πληροῦσα πρόσταγμα, εὐθέως τὰ Μύ-
λάσα κατέλαβες σὺν ταῖς δυοῖ Παρθένοις καλιὰν πηξάμεναι, καὶ βο-
ῶσαι Ἄλληλουῖα.

Ῥεῖθροις τῶν σῶν ἰδρώτων ἐναπσεβέσας, Μήτηρ, στυγεράς τῶν
δαιμόνων ἐννοίας. Καὶ σεαυτῇ ἐξέφανας ἱερὰν διπλοῖδα τῆς Σῆς ἀσ-
κήσεως, φαιδρῶς παρισταμένη τῷ Νυμφίῳ Σου καὶ ἀκούουσα παρ' ἡ-
μῶν ταῦτα.

Χαῖρε, τῶν σῶν φοιτητῶν τὸ παντέφορον ὄμμα,
Χαῖρε, τῶν σῶν ὕμνητῶν τὸ ἔνθεον στόμα.
Χαῖρε τῆς εὐσταθείας ἡμῶν τὸ ἀκλόνητον τεῖχος,
Χαῖρε, τῆς εὐζωΐας ἡμῶν ὁ ἀδάπανος πλοῦτος.
Χαῖρε, ἡ χορὸν παρθένων Κυρίῳ προσάξασα,
Χαῖρε, ἡ τῶν δαιμόνων τὰ κέντρα ἀμβλύνασα.
Χαῖρε, τῆς ἀσκήσεως ἐργάτις ἡ ἔνθεος,
Χαῖρε, τῆς ἐρήμου ἀηδὼν ἡ γλυκύθυμος.
Χαῖρε, ἡ ἀγνεῖαν ἡμᾶς διδάξασα,
Χαῖρε, ἡ εἰρήνην ἡμῖν πρυτανεύουσα,
Χαίροις Μήτηρ Πανόλβιε.

Στέφανος ἐξ ἀστέρων τοῖς ἀστοῖς καθωράθη, ὥς ποτε βασιλεῖ
Κωνσταντίνῳ τὴν Σὴν Ὀσίαν προδηλῶν ἔνδοξον καὶ μακαρίαν τελεί-

ωσιν καὶ δόξαν, ἣν ἐν οὐρανοῖς ἀπολαύειν ἐμελλες, βοῶσα, Ἄλλη-
λουῖα.

Τέλος προκαταγγέλων Σῆς τελευτῆς ὁ Δεσπότης, ἐν νυκτί Σοι
ὀπτάνεται, Ξένη. Καὶ πρὸς τὴν ἀπονόν Σε ζωὴν ἐπαξίως παρασκεύασε
γέρα Σοι σεπτὰ προτεινόμενος, καὶ πείθων ἡμᾶς βοᾷν Σοι αὖθις.

Χαῖρε, ἡ ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ ἀνατεθεῖσα,
Χαῖρε, ἡ τὰ κάλλη Αὐτοῦ ἐρασθεῖσα,
Χαῖρε, τοῦ Χριστοῦ ἡ ἀμνάς ἡ ἄσπιλος,
Χαῖρε, τοῦ αὐτοῦ ἡ παρθένος ἡ πανάμωμος.
Χαῖρε ἡ γονέων καὶ πατρίδος χωρισθεῖσα,
Χαῖρε, ἡ Νυμφίῳ οὐρανίῳ ἀρμοσθεῖσα.
Χαῖρε, ἡ τοῖς θείοις ἀεὶ ἐντρυφῶσα,
Χαῖρε, ἡ τὰ κάτω ἀεὶ παρορῶσα.
Χαῖρε, ἡ τὰς παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν κατατροποῦσα
Χαῖρε, ἡ τὰς παραβάσεις φοιτητῶν Σῶν διορθοῦσα
Χαῖρε, ἡ εὐγένειαν καὶ σοφίαν πλουτοῦσα,
Χαῖρε, ἡ εὐσέβειαν καὶ ἀγνείαν ἀσκοῦσα,
Χαίροις Μήτηρ Πανόλβιε.

Ἦμνησάν Σε ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων τὰ πλήθ, ἡ ἡνίκα πρὸς Θε-
ὸν ἐξεδήμεις. Καὶ κοινὴν χορείαν συστησάμενα τὸν ἐξόδιον ὕμνον Σοι
ἐμελπον προπέμποντα τὸ θεῖον καὶ ἱερώτατον σκῆνος Σου καὶ βοῶντα
Ἄλληλουῖα.

Φέγγει τῶν σῶν θαυμάτων πᾶς πιστὸς ἐκλυτροῦται, σκότους πα-
θῶν ἀμαρτίας. Ἐθαυμαστώθη γὰρ ἀληθῶς ἐν Σοὶ τοῦ Δεσπότης Χρι-
στοῦ ἡ δύναμις, μεγάλως Σε ἐνισχύσασα κατὰ παθῶν ἀήττητε, διὸ
Σοι βοῶμεν.

Χαῖρε, ἡμῶν ἡ ἄληκτος εὐφροσύνη,
Χαῖρε, τῶν Παρθένων ἡ στερρὰ ἀμπεχόνη.
Χαῖρε, κρηπὶς πρακτικῆς φιλοσοφίας,
Χαῖρε, βολὶς μυστικῆς θεολογίας.
Χαῖρε, ἡ τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ τηρήσασα ἀλώβητον,
Χαῖρε, ἡ τὸ πνεῦμα τῆς σαρκὸς δείξασα ὑπέρτερον,
Χαῖρε, ὅτι καὶ θανοῦσα ἀγγέλους ἔσχες ὕμνητάς,
Χαῖρε, ὅτι καὶ ταφεῖσα ἀνθρώπους ἔχεις μιμητάς.

Χαῖρε, ἡ Εὐσέβεια τῷ ἔργῳ καὶ τῷ λόγῳ ὀνομασθεῖσα,
Χαῖρε, Ξένη καὶ τῇ κλήσει καὶ τῇ πράξει ὀραθεῖσα.
Χαῖρε, ἡ χαρὰ τῶν Μυλάσων καὶ δόξα,
Χαῖρε, τῶν αὐτῶν τὸ παμπόθητον χάρμα,
Χαίροις Μήτηρ Πανόλβιε.

Χαίροντες τῶν ἀγγέλων καὶ ὁσίων οἱ δῆμοι ἐδέξαντο τὸ πνεῦμα
Σου Μήτηρ, καὶ ὁ Χριστὸς Σε ἔσπεψε στεφάνῳ τῆς ἀσκήσεως καὶ δόξης
τῆς αὐτοῦ μέτοχον ἀπειργάσαστο ψάλλουσιν σὺν ἀγγέλοις Αὐτῷ
Ἄλληλουῖα.

Ψάλλει τε καὶ γεραίρει ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία τὴν Σὴν πανίερν μνή-
μην ἐνθέως. Ὡς ἡλιος γὰρ ἡμεροφαῆς ἐν τῷ σεπτῷ Αὐτῆς ἐκλάμπει
στερεώματι, δαδουχοῦσα τὴν ὑφήλιον, βοῶσάν Σοι ταῦτα.

Χαῖρε, ἡ φαιδρὰ λαμπηδὼν τῆς πίστεως,
Χαῖρε, ἡ τερπνὴ σαμβύκη τοῦ Πνεύματος.
Χαῖρε, τοῦ Χριστοῦ ἡ μυροφόρος μαθήτρια,
Χαῖρε, τοῦ αὐτοῦ ἡ θεοφόρος ἀσκήτρια.
Χαῖρε, ἡ τῶν Μυροφόρων τὸν χορόν ἐκμιμηθεῖσα.
Χαῖρε, ἡ ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς ἐξιωθεῖσα.
Χαῖρε, ἡ ἔνθεος τοῦ Κυρίου ἀπόστολος,
Χαῖρε, ἡ κλεινὴ καὶ πιστὴ Αὐτῷ ἀκόλουθος.
Χαῖρε, ἡ δι' ἀστέρων Παύλῳ τῷ σοφῷ χρηματισθεῖσα.
Χαῖρε, δι' ἀγγέλου στέφανον παριτεθεῖσα.
Χαῖρε, ἡ ἐξυφάνασα σαυτῇ σωτήριον ἔνδυμα,
Χαῖρε, ἡ κατατρύφουσα ἀεὶ εἰς τὰ κάλλη τὰ ἄρρητα
Χαίροις Μήτηρ Πανόλβιε.

Ὡ Πανόλβιε Μήτηρ, θεοδίνητε Ξένη ἀγίων παρθένων ἀκρότης.
(ἐκ γ'.) Δέχοιο παρὸν καὶ εὐτελὲς τοῦτο ἐμφύμνιον, καὶ βράβευσον εἰ-
ρήνην ταῖς πρεσβείαις Σου τοῖς συμβοῶσιν. Ἄλληλουῖα.

Ἡ μήτηρ ἡμῶν Ὑσία Ξένη πατρίδα μὲν ἔχει τὴν περίφημον καὶ τότε καὶ τώρα Ρώμην. Οἱ γονεῖς τῆς δὲ, ὅπως φαίνεται, ἦσαν ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ρωμαίων πολιτῶν. Ἐγεννήθη πρὸ 1500 περίπου ἐτῶν. Καὶ ὅμως ζῆ. Καὶ θὰ ζῇ! Εἶναι αὐτὸ ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀγιωσύνης τῆς.

Οἱ γονεῖς τῆς μητρὸς ἡμῶν Ξένης ἦσαν εἰδωλολάτραι. Καὶ τὴν ἀγωγὴν, τὴν ὁποῖαν προσεπάθησαν νὰ δώσουν εἰς τὴν θυγατέρα τῶν ἦτο ὁμοία. Καὶ ὅμως εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ὑπῆρχε κάποιον μυστήριον καὶ ἔζη ἓνα μυστικὸν μὲ τὸ ὁποῖον ἐτρέφετο. Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ! Ποῖος νὰ τὸ φαντασθῇ;

Ἡ ἐπίσημος καταγωγὴ τῆς, ἡ κατὰ κόσμον κοινωνικὴ μόρφωσίς τῆς, τὰ πλούτη τῆς καὶ ἡ εὐμορφία τῆς ἐλκύουν τοὺς πόθους καὶ τὰ βλέματα πολλῶν ἐπιφανῶν ρωμαίων ἀνδρῶν. Ἐνας μάλιστα μεγιστάν τῆς πόλεως ἐζήτησεν αὐτὴν ἐπιμόνως ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς ὡς σύζυγον. Καλλιτέρα τύχη καὶ ἀνωτέρα τιμὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρουσιασθῇ. Οἱ γονεῖς δέχονται καὶ ἡ κόρη χωρὶς νὰ ἀποκαλύψῃ τίποτε ὀρίζει μετ' αὐτῶν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς μετὰ τοῦ εἰδωλολάτρου ἐκείνου μεγιστάνος.

Ἡ καλλιπάρθενος ὄντως μήτηρ ἡμῶν Ὑσία Ξένη ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκρόμῃ ἡμέρας τῶν ἀρραβόνων τῆς κλείεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς καὶ ζητεῖ νὰ εὑρῇ διέξοδον. Ἡ θεία φλόγα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν τῶν Χριστιανῶν φλογίζει τὴν καρδίαν τῆς. Ὁ μόνος κρυφός τῆς πόθος εἶναι νὰ ἀξιωθῇ νὰ γίνῃ νύμφη τοῦ οὐρανίου Νυμφίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸν πρὸ παντὸς ἄλλου ἡγάπα. Τί νὰ τὸν κάμῃ τὸν μεγιστάνα;

*) Ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τῆς μητρὸς ἡμῶν Ὑσίας Ξένης ἐκτίθεται βάσει χειρογράφου Κώδικος τοῦ 13ου αἰῶνος, εὑρισκομένου ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῆς Μ. Λαύρας τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Ἀθῶ.

Καὶ ἔρχεται ὁ φωτισμός καὶ ἡ ἀνδρεία ἄνωθεν διὰ τὴν μεγάλην ἀπόφασιν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ. Ἡ παρθένος εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα Ξένη προσκαλεῖ κρυφίως τὰς δύο θεραπαινίδας (ὕπηρετρίδας), τὰς ὁποίας ἡγάπα καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡγαπάτο καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν καὶ καρδίαν πάλλουσαν λέγει εἰς αὐτάς:

— «Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ ἓνα μυστικὸν τῆς καρδίας μου. Σὰς ἐξορκίζω ὅμως εἰς τὸν Θεόν, νὰ μὴ ἀποκαλύψῃτε τίποτε ἀπολύτως εἰς κανένα τοῦ σκοποῦ μου. Μάλιστα δὲ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσητε καὶ ἐμὲ διὰ νὰ βοηθήσητε εἰς τὸν ἱερόν μου σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ σεῖς νὰ σώσετε τὰς ψυχὰς σας». Αὐτὰ ἔλεγε μέσα εἰς τὸ σκοτάδι τοῦ δωματίου ἡ Ξένη καὶ ἐκεῖναι ἀπήντησαν μὲ τρόπον καὶ ἀπορίαν:

— «Δέποινα ἡμῶν, πᾶν ὅ,τι διατάξεις θὰ πράξωμεν. Καὶ μάλιστα, ἐφόσον πρόκειται ὅπως εἶπες, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ συναποθάνωμεν παρὰ νὰ ἀποκαλύψωμεν τὰ μυστικά τῆς ψυχῆς Σας». Ἀφοῦ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔλαβε θάρρος ἡ Ὑσία Ξένη λέγει:

— «Γνωρίζετε ὅτι οἱ γονεῖς μου σκοπεύουσι νὰ μὲ ὑπανδρεύσωσιν. Ἄλλ' εἰς ἐμὲ τὸ νὰ ἔλθω εἰς γάμου κοινωνίαν εἶναι ἀνεπιθύμητον καὶ μοὶ φαίνεται πολὺ βαρὺ τὸ πράγμα. Διότι τὰ τῆς ζωῆς αὐτῆς ἀγαθὰ δὲν εἶναι τίποτε, παρὰ σκιά, καπνὸς καὶ ὄνειρον. Ἐλάτε λοιπὸν ὑπακούσατέ μοι καὶ μαζὺ ἅς προτιμήσωμεν τὸν σεμνὸν καὶ ἅγιον βίον. Καὶ ἐὰν εἶνα. θέλημα Θεοῦ συμφωνήσατε μὲ τὴν σκέψιν μου καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου καὶ φυλάξατε τοὺς λόγους μου. Λοιπόν, ἅς σκεφθῶμεν τί πρέπει νὰ πράξωμεν. Σὰς λέγω δὲ ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένη μὲ πίστιν ὅτι καὶ ἂν ἀκόμῃ διαδοθῇ εἰς τοὺς γονεῖς μου ἡ ἀπόφασίς μου καὶ κινηθῶσιν ἐκεῖνοι ἐναντίον μου, ὥστε νὰ μὲ παραδώσωσιν ἀκόμῃ καὶ εἰς τὰ θηρία καὶ εἰς τὸ ξίφος, δὲν θὰ μετασλεύσω τὴν ἐπιθυμίαν μου μὲ τὴν βοήθειαν βεβαίως τοῦ Θεοῦ».

— «Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἅς γείνη» ἀπήντησαν αἱ θεραπαινίδες μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ προσέθεσαν

— «Προτιμῶμεν νά ἀποθάνωμεν μαζύ σου παρά νά βασιλεύσωμεν μακράν Σου».

Καί ἡ καλλιπάρθενος ὄντως καί Ὁσία Ξένη ἀκούσασα ταῦτα παρὰ τῶν θεραπαινίδων της ἐδόξεσε τὸν Θεὸν γονυκλινῆς καί δακρύουσα διὰ τὴν μεγάλην χάριν.

Ἀπὸ τῆς ἐπομένης πλέον ἡμέρας ἡ Ξένη τὸ ὄνομα ἤρχισε νά γίνεται καί ξένη διὰ τὴν γῆν αὐτὴν πορευομένη πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ τῶν θείων ἔργων της. Τὴν ἰδιαιτέραν της παρουσίᾳ καί τὰ ἄλλα διάφορα κοσμήματα της κρυφίως ἀποτοῦς γονεῖς της διεμοίρασεν εἰς τοὺς παχωὺς καί τὰς Ἐκκλησίας. Αὕτη ἐκράτησε διὰ τὸν ἑαυτὸν της ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερα διὰ νά εἶναι περισσότερο ἐλαφροτέρα διὰ τὴν μεγάλην ἀποδημίαν. Ἦτο καθ' ὅλα ἔτοιμη ὅταν λοιπόν, ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῶν γάμων καί ἡτοιμάσθησαν τὰ πάντα, ἓνα κύμα θεῖας χάριτος καί ἀνδρείας πλημμυρίζει τὰ ἀγνὰ στήθη τῆς Παρθένου. Τί ἀπεφάσισεν; Τί ἔκαμεν; Ἐνδύεται— τί δὲν κατορθώνει ἡ πίστις καί ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Ἰησοῦν!— ἐνδύματα ἀνδρικά μαζύ μὲ τὰς ἄλλας δύο θεραπαινίδας της καί ἐνῶ πάντες ἦσαν ἀπασχολημένοι περὶ τὸν οἶκον καί τὸν γάμον, σημειώνουν τὰ στήθη των μὲ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καί ἐξέρχονται. Δὲν ὑπάρχουν πλέον εἰς τὴν οἰκίαν. Εὐρίσκονται ἐξω τῆς πόλεως μόναι καί ἀποροῦσαι. Πού θὰ ὑπάγουν; Ποῖον δρόμον θὰ ἀκολουθήσουν; Τότε εἰς τὸ μέσον ἑνὸς ἀγροῦ καί ὑπὸ τὴν σκιάν ἑνὸς δένδρου γονατίζουν καί αἱ τρεῖς, ποτίζουν τὸ χῶμα μὲ δάκρυα καί ταῦτα προσεύχονται πρὸς τὸν Σωτὴρ καί ὁδηγόν:

— «Σὺ Κύριε, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, γενοῦ μεθ' ἡμῶν καί γνώρισον εἰς ἡμᾶς τὴν ὁδὸν Σου, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ βαδίσωμεν, Διότι ἡμεῖς ἀδύνατα πλάσματα, γυναῖκες, διὰ τὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιον ἀφήκαμεν τὸν οἶκον μας καί πάντα τὰ ἐν αὐτῷ καί προτιμῶμεν νά ὑποφέρωμεν διὰ τὸν πόθον καί τὴν ἀγάπην τὴν ἰδικήν Σου».

Καί, ταῦτα ἀφοῦ ἀπεύθυναν πρὸς τὸν Σωτῆρα Θεὸν ἐγείρονται μὲ νέον θάρρος καί ἀνδρείαν καί ἔρχονται πρὸς τὴν θάλασσαν. Καί ὦ τοῦ θαύματος! εὐρίσκουσιν εὐθὺς πλοῖαριον

ὅπερ ἔμελλε νά ἀποπλεύσῃ. Ἀνελθοῦσαι εἰς αὐτὸ φθάνουν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ τὴν Ρώμην εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκεῖ δὲν διέμειναν ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' ἤλθον εἰς τὴν νῆσον Κῶ. Διότι ἤθελον νά φθάσουν εἰς τόπον ἀγνωστον διὰ νά μὴ εὐρεθῶσι ὑπὸ τῶν γονέων. Ἐνταῦθα μὴ φοβούμενοι πλέον τοὺς γονεῖς μετήλαξαν τὰ ἐνδύματα καί ἐφόρεσαν καί πάλιν γυναικεῖα.

Ἄλλ' ἡ Ὁσία Ξένη ἔξῃ διὰ νά προσεύχεται. Καί πάλιν λοιπὸν γονατίσασα καί κλαίουσα ἡ ἀμνὰς τοῦ Θεοῦ ταῦτα προσήχετο: «Θεὲ Παντοδύναμε καί Πανάγαθε, δεῖξον τὸ ἔλεός Σου καί τοὺς οἰκτιρμούς Σου καί εἰς ἡμᾶς τὰς ξένας τὰς ταπεινάς καί ἀπεριστάτους καθὼς ἔδειξας καί εἰς ὅλους Σου τοὺς ἁγίους καί ἀπόστειλον ἄνθρωπον εἰς ἡμᾶς, τὸν ἀρεστὸν εἰς Σέ, Δέσποτά μοι, πλησίον τοῦ ὁποίου θὰ δυνηθῶμεν καί ἡμεῖς αἱ ταπειναὶ νά σωθῶμεν». Ὅπου ὅμως προσευχὴ θερμὴ ἐκεῖ καί ἐκπλήρωσις ταχεῖα. Καί ὦ τοῦ θαύματος! Ἰδοὺ εὐθὺς πρεσβύτες ἱεροπρεπῆς μὲ ἀσκητικὴν μορφήν ἔρχεται πρὸς τὴν παραλίαν τῆς νήσου. Τοῦτον ἰδοῦσα ἡ δοῦλη τοῦ Θεοῦ τρέχει, προσπίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος καί κλαίουσα ἔλεγε πρὸς αὐτόν: «Τὴν Ξένην ἐπὶ ξένης γῆς μὴ παρρηβλέψῃς, μὴ ἀποστραφῇς τὴν ταπεινήν. Μὴ ἀποπέμψῃς τὴν δέσιν ἐμοῦ τῆς ταπεινῆς καί ἀμαρτωλοῦ. ἀλλὰ μιμητὴς γενοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί ὁδηγὸς ἡμῶν γενοῦ καί διδάσκαλος καθὼς ἐκεῖνος τῆς ἁγίας Θέκλης ἐγένετο, Μνήσθητι τῆς μελλούσης ἀνταποδόσεως, ἥτις θὰ γίνῃ παρὰ τοῦ Δικαίου καί φιλανθρώπου Θεοῦ καί σώσουμε μαζύ μὲ τὰς δύο ταύτας ἀδελφάς». Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἱεροπρεπὴς τοῦ Θεοῦ δοῦλος καί δακρύσας λέγει πρὸς τὴν Ξένην.

— «Τί θέλεις, ἵνα κάμω εἰς Σὰς;»

— «Ἵνα μετὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν γίνῃς ὁδηγὸς ἡμῶν καί πατήρ καί διδάσκαλος. καί ὁδηγήσῃς ἡμᾶς ὅπου σὺ γνωρίζεις ὅτι σωζόμεθα, διότι εἴμεθα ξένοι καί δὲν γνωρίζομεν ποῦ νά ὑπάγωμεν».

— «Πόθεν εἴσθε, καί διὰ ποῖαν αἰτίαν ἐφθάσατε ἐδῶ;»

— «Από την Ρώμην ἐξήλθομεν καὶ ἐφθάσαμεν ἐδῶ διὰ νὰ σώσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ψυχὰς μας».

— «Πιστεύσατέ μοι ἀδελφαί, ὅτι καὶ ἐγὼ ξένος εἶμαι εἰς τοὺς ἐδῶ, καὶ τώρα, καθὼς βλέπετέ με, ἔρχομαι ἀπὸ τοὺς ἁγίους τόπους καὶ ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου».

— Ἐκ ποίων μερῶν τυγχάνει ἡ ὁσιότης Σου;

— Ἐκ τῶν μερῶν εἶμαι τῆς Καρίας, ἐκ τῆς πόλεως Μύλασσα».

— Παρακαλῶ τὴν ὁσιότητά Σας. Ποῖον τὸ ἀξίωμα, τὸ ὅποιον ἔχετε; Διότι σὰς βλέπω νὰ ἔχετε σχῆμα ἐπισκόπου».

— «Συγχώρησόν μοι, ἀδελφὴ, ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς εἶμαι καὶ ἀνάξιος τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τυγχάνω. Διὰ δὲ τῶν σκιερῶν τοῦ Θεοῦ εἶμαι πρεσβύτερος καὶ ἡγοῦμαι ὀλίγων ἀδελφῶν μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὀνομάζομαι δὲ Παῦλος.»

Ταῦτά ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ καὶ νύμφη τοῦ Χριστοῦ ἀκούσασα ἐδάκρυσε καὶ ἀνέκραξεν: «Δόξα σοι ὁ Θεός, ὅτι εἰσήκουσάς μου τῆς ταπεινῆς καὶ ἔπεμψας καὶ εἰς ἐμὲ καθὼς καὶ εἰς τὴν Θέκλην τοῦ Παύλου, ἵνα μὲ σώσης.»

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν γέροντα μοναχὸν Παῦλον παρακαλεῖ:

— «Παρακαλῶ Σε Παῦλε, τὰς ξένας, τὰς ἐρήμους, μὴ πείρεις, ἀλλὰ μετὰ τὸν Θεὸν γενοῦ εἰς ἡμᾶς πατήρ.»

— «Σὰς εἶπα ὅτι καὶ ἐγὼ ξένος εἶμαι ἐδῶ καὶ δὲν δύναμαι νὰ Σὰς κάμω τίποτε. Ἐὰν θέλετε νὰ ἔλθετε εἰς τὴν πόλιν μου τὰ Μύλασσα, ἐλπίζω ὅτι ὁ Θεὸς θὰ κάμῃ τὸ ἔλεός του καὶ ἐγὼ θὰ φροντίσω τὸ κατὰ δύναμιν.»

— «Ναί, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, λάβε ἡμᾶς μετὰ Σοῦ. Ἐρχό: μεθα, ὅπου διατάξης. Μόνον γενοῦ εἰς ἡμᾶς ὁδηγός πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν.»

Καὶ ποιήσαντες ὅλοι τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἀνεφώνησαν: «Ὁ Θεὸς ἔστω ἡμῖν βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ». Καὶ οὕτως ἀνεχώρησαν διὰ τὰ Μύλασσα.

Ἐκεῖ μὲ τὴν σύστασιν καὶ ἐνέργειαν τοῦ Παύλου ἡγόρασεν ἡ Ξένη ἰδιάζοντα τόπον, ὅπου ἐντὸς ὀλίγου συνέστησε

μοναστήριον παρθένων ἐπ' ὀνόματι τοῦ πρωτομάρτυρος καὶ ἀρχidiaκόνου Στεφάνου. Ὑπὸ πάντων δὲ ἐνόμιζετο ὅτι ἡ Ὅσια κατήγετο ἀπὸ τὴν Κῶν. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ μοναστήριον Κῳϊὸν ὀνόμαζον.

Ὁ Παντοδύναμος καὶ Πανάγαθος Θεὸς ἀνταμείβει πάντοτε τοὺς πράττοντας τὸ καλὸν τοῦ πλησίον. Καὶ ὁ Παῦλος ἐντὸς τοῦ ἔτους γίνεται ἐπίσκοπος τῆς πόλεως ψηφισθεὶς ὑπὸ σύμπαντος τοῦ λαοῦ αὐτῆς. Εἰσελθὼν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ ἀσκητήριον τῆς Ὁσίας Ξένης ὁ γέρων Παῦλος θαυμάζει τὸν βίον τῆς τὸν ἀσκητικὸν καὶ τὴν πείθει νὰ τὴν χειροτονήσῃ διακόνισσαν *).

Ἄν καὶ τοσοῦτον ἐθαυμάζετο ὑπὸ τῶν ἄλλων ὅμως αὐτῇ ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν τῆς κατώτερον ὄλων τῶν ἄλλων. Τόση ἦτο ἡ ταπεινοφροσύνη! Τοιαύτη εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀγιότης! Ποτὸς δὲ λόγος θὰ ἐπαρκέσῃ διὰ νὰ ἐγκωμιάσωμεν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς; Καὶ τὰ κατορθώματα; Τὰς ἀγρυπνίας τῆς; Τὰς νηστείας τῆς; Τὴν ἀταραχὸν καρδίαν τῆς; Τὴν ὑπερβολικὴν ἀγάπην τῆς; Τὴν ἀγγελικὴν ἐγκράτειάν τῆς; Τὴν συμπάθειαν τῆς πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς;

Αὕτη λοιπὸν ἡ ἀείμνηστος Ὅσια Ξένη μέλλουσα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν παρόντα βίον τῆς γῆς, διὰ νὰ μετοικήσῃ εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὴν ζωὴν, προσκαλεῖ πάσας τὰς ἀδελφὰς εἰς τὸ ἀσκητήριον αὐτῆς καὶ λέγει εἰς αὐτάς μετὰ χαρᾶς καὶ δακρύων:

* Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Ἐκκλησίας γυναῖκες εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι καὶ ἡλικίας ἄνω τῶν 40 ἐτῶν χειροτονοῦντο, ἢ μάλλον χειροθετοῦντο Διακόνισαι. Αὗται διεκόνουν καὶ εἰς ἄλλας τῆς Ἐκκλησίας ὑπηρεσίας ἀλλὰ κυρίως ἐχρησιμοποιοῦντο διὰ τὰς βαπτιζομένας γυναῖκας, τὰς ὁποίας, ἀφοῦ ὁ μὲν Ἐπίσκοπος ἤλειφεν τὴν κεφαλὴν αὐτῶν μὲ τὸ ἅγιον ἔλαιον, ὁ δὲ Διάκονος μόνον τὸ μέτωπον, ἐλάμβανεν ἐκείνη, ἡ Διακόνισσα δηλαδὴ, καὶ ἤλειφεν ὅλον τὸ σῶμα τῶν, ἐπειδὴ δὲν ἦτο εὐπρεπὲς νὰ ἐμφανίζεται ἡ γυναῖκα γυμνὴ πρὸ τῶν ἱερῶν καὶ Διακόνων.

[Βλέπε ΙΘ' καν. τῆς Α'. ἐν Νικαίᾳ Οἰκου. Συνόδου, ΙΕ' τῆς Δ'. ΙΔ' τῆς Στ'. ΜΔ' τοῦ Μ. Βασιλείου. Βλέπε ἐπίσης καὶ Ἀποστολικὰς Διατάγας εἰς πλεῖστα σημεία. Ἀνάγνωσι καὶ Α'. πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολὴν Ἀποστόλου Παύλου. Ἐπιφανίου: Αἰρ. οθ'. Βαλσαμῶνος: λει ἐρώτησιν, Κλήμεντος Ἀλεξάν. Στρωματεῖς βιβ. γ'. Παδάλ. σελ. 151-153].

Ι. Λ.

— « Ἀδελφαί μου, γνωρίζω τὴν φιланθρωπίαν, τὴν ὁποίαν ἐκάματε πρὸς ἐμέ. Καὶ τώρα, παρακαλῶ, ἐπεκτεῖνατε τὴν ἀγάπην Σας εἰς ἐμέ καὶ μνημονεύετε με εἰς τὰς προσευχὰς Σας ἵνα μὴ με ἐμποδίσωσιν αἱ ἁμαρτίαι μου, ἀλλὰ διὰ τῶν προσευχῶν Σας νὰ ἀξιωθῶ ἀνεμποδίστως νὰ προσέλθω εἰς τὸ βῆμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι καθὼς βλέπω ὁ θάνατός μου ἔρχεται καὶ θλίβεται ἡ ψυχὴ μου, διότι εἶμαι ἁμαρτωλὴ. . . . » Καὶ ἐνῶ ἡ Ὁσία Ξένη ἔλεγε ταῦτα αἱ ἀδελφαὶ ἤρχισαν νὰ κλαίουν καὶ νὰ λέγουν:

— « Δέσποινα ἡμῶν καὶ ὁδηγὲ τῶν ψυχῶν μας, θέλεις νὰ μᾶς ἐγκαταληψῇς ὀρφανάς; Ποῖος τώρα θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ζωὴν; Μὴ, Δέσποινα, μὴ ἀφίσης ἡμᾶς; φρόντισον διὰ τὰς ψυχὰς μας καὶ παρακάλεσε τὸν θεὸν νὰ δοθῇ εἰς Σὲ ὀλίγος ἀκόμη χρόνος, χάριν ἡμῶν τῶν ταπεινῶν. ἵνα καὶ ἡμᾶς ὁδηγήσῃς εἰς τὴν ζωὴν. . . . Θὰ μᾶς ἀφήσῃς λοιπόν, Δέσποινα; Καὶ θὰ μᾶς φύγῃς; Καὶ τί θὰ κάμωμεν ἡμεῖς ξένοι εἰς ξένον τόπον; Ἀλλοιμονόν μας! Δεήθητι, Δέσποινα, τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα συμπαράλβῃ καὶ ἡμᾶς, διὰ νὰ μὴ χωρισθῶμεν ἀπὸ Σοῦ. » Καὶ ἐνῶ ἔλεγον ταῦτα ἔκλαιον καὶ ἐθρήνουν πικρῶς, κατεφίλουν δὲ τοὺς πόδας τῆς μακαρίας Ξένης.

Πολλοὶ λοιπὸν κλαυθμοὶ καὶ ταραχῆς γενομένης ἡ Ὁσία ὑψώσασα τὰς χεῖρας τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν ταῦτα προσηύχετο:

« Θεὲ Παντοδύναμε καὶ πανάγαθε, ὁ μέχρι σήμερον σκεπὰς τὴν ξενιτείάν μου, ἐπάκουσόν μου τῆς ταπεινῆς καὶ ἁμαρτωλῆς δούλης Σου, καὶ μνήσθητι πασῶν τῶν δούλων Σου, τῶν ἀδελφῶν μου τούτων, καὶ φύλαξον αὐτάς, καὶ σκέπασον ἀπὸ πάσης ἐπιβολῆς τοῦ ἀλλοτρίου εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Χριστοῦ Σου, καὶ ὡς δὲν ἐχώρισας ἡμᾶς ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ μηδὲ ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου χωρίσης ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ νυμφῶνος Σου. »

Καὶ ταῦτα προσευχηθεῖσης παρεκάλεσε τὰς ἀδελφὰς νὰ τὴν ἀφίσουν ὀλίγον μόνην τῆς.

Ἐξεληθοῦσαι δὲ πᾶσαι ἔξω ἐκλείσθη ἐν τῷ ἀσκητηρίῳ μόνῃ ἡ Ὁσία Ξένη. Αἱ δὲ δύο θεραπαινίδες παρετήρουν ἔξωθεν τῶν θυρῶν αὐτὴν προσευχομένην.

Ἐξαίφνης δέ, ὡ τοῦ θαύματος! φῶς ἔλαμψεν εἰς τὸ ἀσκητήριον ὡς ἀστραπὴ καὶ πλῆθος εὐωδίας ἀνῆλθεν ἐκ τοῦ οἴκου. Εἰσελθοῦσαι δὲ εὐθέως εὗρον αὐτὴν ἀναπεπαυμένην δυνάμει ἐν ἡμέρᾳ μάλιστα Σαββάτου. Εὐθέως δὲ πάλιν ἐξεληθοῦσαι ἐφώναζον τὰς ἀδελφὰς, κλαίουσαι: « Μητέρες ἡμῶν καὶ ἀδελφαί, δεῦτε θρηνήσωμεν τὴν κοινὴν ἡμῶν ὀρφανίαν... Ἐγυνώθημεν τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρός... Ἡ Ξένη καὶ ἀγία μήτηρ ἡμῶν κεκοίμηται... » Πασῶν δὲ συνελθουσῶν ἐν τῷ ἀσκητηρίῳ ἐγένετο κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμός μέγας.

Ὁ δὲ Θεός, Δίκαιος καὶ φιλόανθρωπος τυγχάνων θέλων νὰ φανερώσῃ εἰς ὅλους, ποῖος ἐπὶ τῆς γῆς ἐκρύπτετο θησαυρός μέγιστον σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ ἔδειξεν. Διότι μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ψυχῆς τῆς δούλης εἰς τὸν Θεόν, κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανὸν στέφανος ἐξ ἀστέρων ἔχων ἐν τῷ μέσῳ σταυρόν. Ἐφαίνετο δὲ τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ Οὐρανοῦ εἰς ὅλους. Ἦτο ὁ στέφανος τῆς δόξης! Οὕτω τιμᾷ καὶ δοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς πιστοὺς τοῦ ἀγίου.

Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Παῦλος εἰς κώμην τινὰ, ὀνόματι Λευκὴν, εὕρισκόμενος καὶ ἰδὼν τὸ σημεῖον ἐφώνησεν: « Ἡ κυρία Ξένη ἐκοιμήθη... »

Παραλαβὼν δὲ ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς κωμοπόλεως ἀπῆλθεν εἰς τὰ Μύλασσα κράζοντες: « Δόξα σοι ὁ Θεὸς ὅτι πλῆθος ἀγίων ὑπάρχει εὐαρεστούντων κρυπτῶς τὸν Χριστόν.... Δόξα σοι ὁ Θεὸς ὅτι καὶ τὴν ταπεινὴν τῶν Μυλασσέων πόλιν τοιοῦτου κειμηλίου γυναικὸς ἠξίωσεν... » Καὶ πάντων δοξαζόντων τὸν Θεὸν καὶ τοῦ Σταυροῦ ἐν τῷ στεφάνῳ δηλουμένου πᾶσιν ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ φιλόχριστος τῆς πόλεως Λαὸς ζήλῳ θεοσεβείας ἐπαρθεὶς ἐξαιρέτως δὲ τῶν γυναικῶν τὰ πλήθη προσελθόντα τῷ Ἐπισκόπῳ ἔβδων μετὰ φωνῆς μεγάλης λέγοντα: « Μὴ κρύψῃς τῆς πόλεως ἡμῶν τὴν δόξαν Ὅσιε Παύλε, τοῦ σιγηθῆναι τὸν ἔπαινον ἡμῶν. Μὴ κρύψῃς τὸν μαργαρίτην τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ φανερωθέντα ἡμῖν. Δημοσίευσον τὸν λύχνον. Ἄς ἴδωσι δὲ πάντες ποίου Δεσπότης Χριστοῦ εἶμεθα δοῦλοι: Ἄς ἴδωσιν οἱ ἄπιστοι τὸ μυστήριον καὶ ἐντραπήτῳσαν.

“Ας ἴδωσιν οἱ Ἰουδαῖοι τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ γνώωσιν, ὅτι ὁ Σταυρωθεὶς παρ’ αὐτῶν, Θεὸς ἦτο. “Ας ἴδωσι πάντες τὴν Ξένην ἐν τῇ ξένῃ ποίᾳ παρὰ Θεοῦ ἡξίωται δόξης. “Ας ἴδωσι πάντες τὴν πόλιν ἡμῶν ποίᾳ δωρεᾷ καὶ χάριτος ἡξιώθη. . . .»

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἐπίσκοπος προσελθὼν μετὰ τῶν ἄλλων πρεσβυτέρων ἡσπάθη τὸ ἅγιον λείψανον τῆς μακαρίας Παρθένου. Πλήθος δὲ λαοῦ μὲ ἀνημμένους λαμπάδας παρέλαβεν αὐτό, καὶ τὸ ἔφερον εἰς τὴν πλατεῖαν πρὸς ἀσπασμόν. Καὶ ἐθεώρουν ἅπαντες ὅτι προχωροῦντος τοῦ λειψάνου, ἐφαίνετο κατεπάνω ἀκριβῶς αὐτοῦ ἐπακολουθῶν καὶ ὁ στέφανος τῶν ἀστέρων μετὰ τοῦ Σταυροῦ. Πλήθη δὲ λαοῦ συνήχθησαν ἀπ’ ὅλα τὰ περίχωρα διὰ τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος. “Απαντες δὲ καθ’ ὅλην τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς ἔμειναν πλησίον τοῦ Ἐπισκόπου ἀγρυπνοῦντες καὶ προσευχόμενοι.

Πλεῖστοι δὲ ἰάσεις καὶ θεραπείαι ἀσθενῶν ἐγένοντο κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην νύκτα. Διότι πᾶς ὅστις ὑπὸ μακρᾶς νόσου ἢ ἀνιάτου πάθους ὑπέφερεν, προσερχόμενος καὶ ἀπτόμενος τοῦ ἁγίου λειψάνου εὐθέως ἀπηλλάσσετο τῆς κατὰ τῆς νόσου.

Παρελθούσης λοιπὸν τῆς νυκτός ἐκείνης καὶ ἐλθούσης τῆς Κυριακῆς ἐκήδευσαν τὸ ἅγιον σῶμα τῆς Ὁσίας Ξένης καὶ ἔφερον αὐτὸ ψάλλοντες εἰς τὸν καλούμενον Σικίνιον τόπον ὅπου καὶ ἐτάφη ἡ ἁγία. Πᾶς δὲ ὁ λαὸς ἔβλεπεν ὅτι ὁ στέφανος τῶν ἀστέρων μὲ τὸν τίμιον Σταυρὸν εἰς τὸ μέσον ἐπορεύετο ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ ἄνωθεν ἀκριβῶς τῆς νεκρικῆς πομπῆς. “Οσοι δὲ ἡδυνήθησαν καὶ ἐπρόλαβον διμερίσαντο τὰ ἐπικείμενα τῷ ἁγίῳ λειψάνῳ σινδόνια εἰς ἰατρεῖαν παντός νοσήματος. Τέλος ἀλείψας μὲ μῦρα τὸ σῶμα τῆς Ὁσίας ὁ Ἐπίσκοπος μαζὺ μὲ τὸν λοιπὸν τίμιον Κλήρον ἀπέθεντο αὐτὸ ἐν μνημείῳ καινῷ. Εὐθέως δὲ ἀπεκρύβη καὶ ὁ φαινόμενος ἐν τῷ οὐρανῷ στέφανος τῶν ἀστέρων μαζὺ μὲ τὸν Σταυρὸν.

Πόσον μεγαλοπρεπῶς τιμᾷ καὶ δοξάζει, ὁ Θεὸς τοὺς ἁγίους του. Φαντασθῆτε μίαν πολυπληθεῖ νεκρικὴν πομπὴν καὶ στέφανον ἕξ ἀστέρων ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ συνοδεύοντα αὐτὴν ἐν οὐρανῷ. Τί μεγαλεῖον!

Τώρα πλέον αἱ θεραπαινίδες κρίνουν καλὸν καὶ ὠφέλιμον νὰ ἀποκαλύψουν τὰ μυστικά τῆς ζωῆς τῆς μακαρίας Δεσποίνης αὐτῶν. Ἀπὸ τὰς διηγήσεις ἐκείνων γνωρίζομεν τὰ ὅσα μέχρι τοῦδε ἐγράψαμεν. Ἐκεῖναι μᾶς εἶπαν ἀκόμη ὅτι ἡ μήτηρ ἡμῶν ὠνομάζετο πρῶτον Εὐσεβία καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς ξένους τόπους ὠνόμασεν ἐαυτὴν «Ξένην», διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὄντως καὶ ξένη πρὸς τὸν κόσμον αὐτὸν τὸν ἁμαρτωλόν.

Αὕτη καὶ τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ καὶ ἡ πολιτεία τῆς Οὐρανοπολίτιδος Ξένης. Τώρα ἐν τῷ Θεῷ ἀγάλλεται, τὴν πόλιν διαφυλάττει, διότι ὁ θάνατος δὲν ἐνέκρωσε τὴν δύναμιν οὐδὲ ὁ τόπος τὴν εὐεργεσίαν ἐμάρανεν. Ἀπέβαλε τὸ σῶμα τῆς ὡς ἱμάτιον, ἐνέκρωσε τὸν διάβολον ὡς ὄφιν, ἐλογίσατο τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου ἅπαντα ὡς σκιὰν καὶ ὄνειρον, ἐφύλαξε ὡς θησαυρὸν τὴν παρθενίαν, ἀνεδήσατο τὴν πίστιν ὡς στέφανον, ἀπεγράψατο τὸν κόσμον διὰ τὸν Χριστόν, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν. *)

*) Τὸ ἅγιον λείψανον τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Ξένης κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Τουρκικῶν, ὡς φαίνεται, ἐπιδρομῶν, χάριν ἀσφαλείας μετεκομίσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ κατετέθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν. Ἐκεῖθεν δὲ πάλιν εἰς μεταγενεστέρους χρόνους μετεκομίσθη εἰς τὴν Σηλύβριαν, ἐνθα μετέβη ἡ ἐκ τῆς πόλεως Μυλάσσων Ἐπιτροπὴ, ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸ Βεβαιωτικὸν Πατριαρχικὸν Γράμμα, καὶ παρέλαβε τὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ φυλαττόμενον μέρος ἐκ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τῆς Ὁσίας. Τέλος μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν κατὰ τὸ 1922 καὶ ἀπὸ τὴν Σηλύβριαν τὸ ἅγιον λείψανον μετεκομίσθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Καβάλλας, ἐνθα καὶ μέχρι σήμερον φυλάττεται εὐλαβῶς εἰς τιμὴν καὶ προσκύνησιν.

Ι. Α.